

NIEUWE AVONTUREN

Madister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Diamanten Spin

Nr 2088

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Diamanten Spin

HOOFDSTUK I

EEN BOODSCHAP VAN MORIARTO

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van een dag, die stralend en warm beloofde te worden, toen het levendig werd in de omgeving der aanlegsteigers, die in eigendom toebehoren aan een der grootste en duurste jachtclubs, niet alleen van Nice, maar van de gehele Azurenkust.

Aan deze steiger lag een zeer fraai jacht gemaerd, ivoorkleurig geschilderd,

met een betimmering van lichtkleurig eikenhout, en dat op de voorsteven in koperen letters de naam Seahorse droeg, hetgeen Zeepaard betekende.

De kleinste knaap in Nice had u kunnen zeggen, dat dit kostbare vaartuig, volmaakt zeewaardig, en waarmee zijn eigenaar trouwens de Oceaan was overgestoken, het bezit was van Mister Ted Moore, een Yankee, die zijn fortuin,

naar het scheen, had weten te bewaren en te behoeden tegen de beukende slagen van een steeds wassende malaise.

Het ranke vaartuig mat omstreeks 800 ton, het had een equipage van zes koppen, met inbegrip van de kapitein, John Mac'Lean en kon gemakkelijk vierentwintig passagiers vervoeren, die dan allen een ruime en geriefelijke hut met een voortreffelijk bed tot hun beschikking kregen.

Sedert een dag of drie had het vaartuig buitengaats voor anker gelegen, daar het weer zeer schoon en de zee glad als een spiegel was, maar mijnheer Moore verwachtte gasten naar het scheen en dan viel het wel wat moeilijk en tijdrovend hen allen per motorbarkas van de vaste wal naar de ankerplaats, op een paar mijlen uit de kust, te brengen.

En nu Mohammed niet naar de berg toekwam, begaf de berg zich naar Mohammed. De zelfde ochtend had de Seahorse het anker gelicht en was het haventje van Nice binnengevaren, om ligplaats te kiezen aan een van de grootste steigers van de zoeven genoemde jachtclub, de « Royal ».

Men zag over het dek een paar matrozen, in blauwe jersey's, heen en weer lopen, welke kledingstukken versierd waren met de naam van het schip, in gele zijde er op geborduurd.

De kapitein stond op de brug en gaf met luide stem enige bevelen.

De eigenaar, die met enige vrienden aan boord had overnacht, liep met de handen op de rug, over het pas geschrobde dek heen en weer.

Hij was een groot man, omstreeks vijftig jaar oud, gitzwart nog, met rui-ge, donkere wenkbrauwen en koolzwarte ogen.

Hij had verdacht witte tanden, prachtig gelijk, die meer op de kundigheden van een bekwaam tandtechnicus, dan op een gift van moeder natuur wezen.

Het was even over tien, toen de eerste gast verscheen, die tamelijk veel

haast scheen te hebben, want hij liep bijna op een drafje de pier af, links en rechts zoekend met de blik, totdat hij de naam van de « Seahorse » had ontdekt.

Het was een man van een jaar of dertig, lang en schraal, met een spitse neus en dicht naast elkaar geplaatste muizenogen.

Zijn grijs, ruim zittend pak deed hem inderdaad wel wat gelijken op een reusachtige muis. Hij haastte zich nu langs een stapel koffers en kisten, liep vlug de loopplank met zijn koperen leuning op, en ging regelrecht toe op Moore, die hem begroette met de woorden:

— Welkom aan boord van de « Seahorse », Mike Sloane. Je zult een prettige tijd hebben, kerel!

— Dat hoop ik, zei Mike Sloane droogjes. Ik kan wel een opkikkering velen. Het laatste jaar is miserabel geweest. Toen ik je telegram kreeg in Marseille, heb ik dadelijk mijn valies gepakt en ben hierheen gereisd. Maar ik moet je dadelijk spreken, Moore. Daarom kom ik juist als nummer één. Ik heb beroerd nieuws voor je. Ik heb Mo Tassini gezien!

— Wanneer? waar?

— Nog geen uur geleden, bij de deur van het hotel « des Anglais ». Hij zag me niet en je weet, dat ik vrij wat redenen heb, om me daar helemaal niet over te beklagen. Ik behoef je zeker niet te vertellen, dat Mo een boezemvriend is van Moriarto die zijn veroordeling tot elf jaar celstraf voor een niet gering deel heeft toe te schrijven aan jouw invloed op de rechter, die hem heeft gevonnist. Dat vergeten ze daarginds zo gauw niet. Moriarto heeft je bloedwraak gezworen en je weet wat dat voor een Italiaan betekent.

— Hij zit voor tien jaren nog stevig opgesloten! gromde Moore schouderophalend.

— Maar Mo Tassini niet! En die is een boezemvriend van hem, dat weet je. Je weet ook waarmee hij al bedreigd

heeft, toen jij nog in Chicago je kleine « Speak-easy », ('n klandestiene kroeg) had.

— Tassini kan mij niets doen! Hij zal wel wijzer zijn! Ik heb al mijn vrienden hier bij me en als het moest, weet ik me Amerikaans te verdedigen. Zag je hem alleen?

— Helemaal alleen! En toch vertrouw ik het niet. Wat doet hij hier? Hoe komt hij hier verzeild? Geld had hij niet, voor zover ik weet; wat hij had is in jouw zakken terecht gekomen.

— Dan had hij maar slimmer moeten zijn! Ieder is op zijn eigen voordeel uit!

— Ik zal het niet tegenspreken, maar intussen heb je in Mariarto en misschien nog meer in zijn vriend Mo Tassini een stelletje doodsvijanden gekregen. Maar man, herinner je toch, dat het nog geen vol jaar geleden is, sinds je de kogels om de oren vlogen en die kwamen uit de revolver van Tassini!

— Dat was in de Staten! Zulke dingen doen ze hier niet. Tassini is natuurlijk louter toevallig hier. Stel je voor, dat die me zou zijn nagereisd!

— En waarom niet? Als het om een vendetta gaat, zijn de Italianen tot alles in staat!

— Klets! sneed Moore hem driftig het woord af. Ik laat me mijn genoegen niet vergallen. Ik heb de millioentjes met hard werken verdiend en ik wil er ongestoord van profiteren.

Sloane had wellicht gaarne, meesmullend, een ironische opmerking gemaakt over de wijze, waarop Moore zijn miljoenen had verdiend, maar om velerlei redenen koos hij de verstandigste partij en hield zijn mond.

Hij liet zijn blik over de pier glijden, toen hij eensklaps Moore weer bij de arm greep en op een toon van verrassing en schrik zei:

— Wel alle mensen!

— Wat is er? vroeg Moore ruw, toch wel een beetje zenuwachtig geworden.

— Al weer een spook! Daar bij die

grote, monumentale lantaarn, mijn kop er af, als zij het niet is!

Moore tuurde met half dichtgeknepen ogen in de aangewezen richting, bracht zijn kijker voor het oog en liet hem bijna dadelijk weer zakken met de uitroep:

— Wel vervloekt! Het is « Red Ann »!

— En ze komt regelrecht naar hier toe!

— Nu, ze kan lang wachten, voor ik haar meeneem, zei Moore wraakzuchtig. Ik heb meer dan genoeg van die rode heks! Laat zij maar weer op het toneel gaan dansen, als zij er lust in heeft!

En intussen kwam een sierlijk, geheel in het wit gestoken figuurtje, met een coquet, grappig klein hoedje, schuin op het rosblonde haar, op snelle trippelvoetjes steeds naderbij; halverwege de pier begon een klein, in wit glacé gestoken handje al te wuiven en wat later riep een vrolijke stem met een tamelijk ordinair, sterk Amerikaans accent:

— Hallo, Ted! Leef je nog, ouwe jongen? Blij, dat je me weer ziet? Wacht, ik kom bij je!

— Ik zal je moeten verzoeken, Ann, je voet van mijn loopplank te nemen! riep hij grof. Ik denk er niet aan, je hier aan boord te ontvangen. Ik zie je liever van achteren dan van voren, is je dat duidelijk genoeg?

— Nu, zoals je wilt. Eerlijk gezegd, Ted, ik heb je een kans willen geven! Ik heb je altijd wel mogen lijden, ondanks alles, want je was een geschikte kerel. Je moet het dan zelf maar weten en ik was mijn handen in onschuld. Saluut, en jij ook, rammelend rif!

Het witgehandschoende handje wuifde weer eens en het volgende ogenblik zag Moore Red Ann van de kant, die hij, naar zijn eigen zeggen, prefereerde.

— Wat bedoelt ze? vroeg Mike Sloane, toen de jonge vrouw buiten het bereik van hun stemmen was.

— Ik heb, zolang ik haar ken, nooit de betekenis begrepen van de woorden, die zij sprak. En dat heeft niemand ooit

kunnen doen. Overigens, zijzelve evenmin.

Sloane keek zijn vriend Moore met zijn slimme muizenogjes, onderzoekend maar zwijgend aan, ging toen nog steeds zwijgend naar zijn hut, die hem door een hofmeester was aangewezen, begon zijn valies te ontpakken, en overtuigde er zich van, dat in een keurig etui, zijn browning bovenop lag.

Een half uur later ongeveer kwam de grote stroom der gasten van Moore opdagen, dames en heren, luidruchtig en schreeuwerig en, naar het schijnt, voor het merendeel landgenoten van de voormalige, succesvolle dranksmokkelaar en houder van geheime speelholen, Ted Moore.

Neen, een scherp toezieners had onmogelijk met de hand op het hart kunnen verklaren, dat het een deftig, uitgezocht gezelschap was.

Daartoe waren de vrouwen te zeer geblancket en geverfd, te luidruchtig en te opzichtig gekleed, en daartoe waren de gezichten van de mannen wat al te weinig vertrouwenwekkend.

Voor het overige, bijna het gehele gezelschap was uit Amerika, met de eigenaar van de « Seahorse », mee over de Oceaan getrokken; in Boulogne waren bijna allen van boord gegaan en hadden een tochtje door Frankrijk gemaakt, terwijl Moore met een paar zijner trouwste vrienden aan boord bleef en rondom Spanje heen dit uitverkoren plekje had bereikt, waar hij zijn gasten weer zou opwachten.

Om elf uur bevonden allen zich weer veilig aan boord en het anker werd gelicht.

Het doel van Moore was, de Middellandse Zee dwars over te steken en koers te zetten naar Cairo, waar men een week zou vertoeven, teneinde te paard of met kamelen, de woestijn in te trekken, en de beroemde pyramide van Cheops te bezoeken.

De Seahorse was een kruiser, met zeer fraaie lijnen en een flink, ruim achter-

dek, waarop een dozijn rieten ligstoelen gemakkelijk plaats vonden.

Ook het voordek was ruim en geriefelijk ingericht. Tussen de beide dekken verhief zich de brug, te bereiken langs twee trapjes aan stuur- en aan bakboord. Het weer liet zich inderdaad schitterend aanzien en geen wolkje viel er te bespeuren aan de strakblauwe hemel.

Alle hutten op twee na, waren bezet en de stemming was heel opgewekt, toen de Seahorse de kleine haven uitvoer.

Mike had post gevat op de achterplecht, dicht bij de navigatievlag, en keek door zijn kijker naar de kust, toen hij een kleine beweging niet kon onderdrukken.

Op de pier zag hij een sierlijke, witte gedaante staan, onbewegelijk, en naast haar een man in een costuum van lichtgrijs flanel.

— Red Ann en Mo Tassini mompelde hij voor zich heen. Zijn zij bij toeyal samengekomen? Of...?

Hij voltooide de zin niet, maar bracht zijn kijker weer voor het oog en zag hoe het tweetal langzaam weer terugliep langs de pier.

Met het blote oog was de Seahorse waarschijnlijk met moeite te volgen op die grote afstand.

Aanvankelijk bevond het fraaie schip zich in gezelschap van andere, merendeels veel kleinere motorjachten en ook van fraaie zeilboten, die echter in snelheid onmogelijk konden wedijveren met de snelopende luxekruiser van de Amerikaanse drankmillionair.

Een uur later evenwel, omstreeks de tijd van de lunch, bevond de Seahorse zich bijna geheel alleen op de uitgestrekte wateroppervlakte, die nauwelijks door een windje gerimpeld werd.

De lunch was voortreffelijk, een der matrozen bleek een uitnemend kok te zijn en de hofmeester verstond zijn vak van opdiene!

Er werd vrij wat wijn gedronken en de uitbundige vreugde van het gezels-

schap had haar toppunt bereikt, toen eensklaps de deur van de ruime middenkajuit openvloog en de marconist, een jongeman, op de drempel verscheen.

Hij was doodsbleek, zijn ogen puilden hem bijna uit het hoofd en in zijn rechterhand ritselde een stuk papier, waarop hij iets had geschreven.

Door een onverklaarbare oorzaak werd het bij zijn onverwachte verschijning plotseling doodstil, en allen staarden hem aan, terwijl hij zijn keel schraapte en toen met een hese stem tot Moore sprak, die onwillekeurig half van zijn stoel was opgerezen:

— Zoeven een radiogram opgevangen, afgezonden door ik weet niet welk station, Mister Moore. Gaat deze klok boven het buffet gelijk?

— Vervloekt, waarom doe je die zotte vraag? schreeuwde Moore, die misschien

dacht, dat zijn marconist dronken was.

— Omdat wij, als zij gelijk gaat, nog vijf minuten te leven hebben, mijnheer Moore. Luister maar naar het bericht, dat ik zoeven heb opgevangen.

Hij bracht het papier bij zijn gelaat, maar hij moest eerst nogmaals zijn keel schrapen, voor hij met trillende stem het volgende kon voorlezen:

Aan Ted Moore en de overige opvarenden van de Seahorse, saluut. Om half twee zal Moriarto zijn wraak gekoeld hebben op jou, Moore, en je hele zoodje! Aan boord van je schip is een helse machine verborgen, nauwkeurig op tijd gesteld. Je kunt nog trachten die tijdbom bijtijds te vinden, maar ik denk niet, dat het je gelukken zal. Vaar ter helle.

HOOFDSTUK II.

DOODSGEVAAR EN REDDING

Het eerste geluid, dat na de voorlezing van deze vreselijke bedreiging gehoord werd, was de hysterische, luide zenuwlach van een vrouwelijke passagier, die het volgende ogenblik in zwijm viel en lang uit tegen de vloer sloeg.

Er ontstond onmiddellijk een ongehoofde verwarring en iedereen scheen het hoofd te hebben verloren. Instinctmatig snelden allen naar het dek.

De stem van de marconist had zo luid geklonken, dat een paar matrozen het op de voorplecht gehoord hadden, en zonder een bevel van de kapitein af te wachten, renden zij naar het achterdek en begonnen aanstalten te maken een van de beide sloepen aan de davits buiten boord te draaien.

— Wie een hand aan de sloepen slaat, zonder mijn bevel, krijgt een kogel door zijn kop! brulde aanstonds Kapitein Mac'Lean van de brug af en reeds blonk zijn zesloop, die hem maar zelden verliet, in zijn vuist.

Maar een van de matrozen had reeds een luide, waanzinnige kreet geslaakt, wees op de sloep en gilde boven alles uit:

— Er is een gat uitgezaagd!

Een paar passagiers kwamen toelopen en het radeloze door elkaar schreeuwen werd nog erger, want inderdaad vertoonde de reddingsboot op de bodem een vierkant gat, ter grootte van een hand!

Men vloog naar de andere sloep, maar op dezelfde wijze was ook deze door een misdadige hand onbruikbaar gemaakt.

Men schreeuwde om een plank, om spijkers en om hamers en intussen ging de wijzer van de klok boven het hoofd van de kapitein met onverbiddelijke regelmaat voort op zijn weg naar een verschrikkelijke dood!

Een paar vrouwen, waanzinnig van angst rukten als bezetenen aan de davits en gilden dat de boten toch moesten worden uitgezet.

Een ervan zwaaide naar buiten en zakte neer op het water, om onmiddellijk vol te lopen en voor de verbijsterde ogen der terdoodveroordeelden, in de diepte te zinken.

Nog drie minuten!

De kapitein scheen de enige te zijn, die zijn kalmte niet volmaakt verloren had, ofschoon ook hij zeer bleek was.

Hij had reeds zijn stuurman bevel gegeven, zo snel mogelijk naar de helse machine te gaan zoeken, ofschoon hij maar al te goed wist, dat dit wel vruchteloos zou blijven; er waren te veel en te goede schuilhoeken en geheime plekjes op dit grote, zeewaardige vaartuig.

Voorts had hij de marconist onmiddellijk teruggezonden naar zijn post en hem bevel gegeven, het sein S.O.S. in allerijl rond te zenden.

— Nog twee minuten...

Het sein was gegeven, maar wat kon dat baten?

Toen kwam een van de matrozen op de gedachte, zijn rode zakdoek aan een handspaaak te binden en daarmee te gaan zwaaien, na zo hoog mogelijk in de korte laadboom op de voorplecht te zijn geklommen.

Het leek inderdaad of een van de vissers daarginds het sein opmerkte en het roer wendde!

Maar toen wees de wijzer van de klok de vierde minuut aan, na de voorlezing van het noodlottige radiobericht en ook de redder in de nood zou te laat komen!

Toen maakte zich een verschrikkelijke opwindning van de rampzalige terdoodveroordeelden meester.

Een paar vrouwen, die zwemmen konden, hadden zich, met al hun juwelen aan, overboord geworpen en zwommen tot op veilige afstand van het veroordeelde schip.

Anderen liepen, met reddingsgordels om, handenwringend heen en weer, maar durfden zich ondanks deze bescherming niet aan die verraderlijke groene zee toe te vertrouwen, totdat ruwe handen hen overboord wierpen, en zij half bewusteloos bleven rondrijven.

Dicht bij de voorplecht stond een vrouw met spierwit gelaat en krankzinnige ogen, met de gebaren van een opgewonden pop, alles wat hout was en waarop zij de hand kon leggen, overboord te werpen, nu en dan een kort droog lachje uitstotend.

Toen er nog dertig seconden moesten verlopen, liet de matroos met zijn rode seinvlag, die wel begreep, dat de vissersman veel te laat zou komen, zich zijwendend en snel uit de mast op het dek zakken, wipte met een enkele sprong van het dek over boord en begon met lange, rustige slagen in de richting van de vissersboot te zwemmen, die nu met volle zeilen naderbij kwam en toch te laat zou zijn, want de afstand bedroeg op zijn minst bijna een halve zeemijl.

Degenen echter, die hem volgden met de blik, waanzinnig van angst, omdat

zij zelf niet konden zwemmen, zagen tot hun verwondering, hoe deze man, na een kleine afstand te hebben afgelegd, van zijn weg afweek en wat sneller toezwom op een eigenaardig, grijs voorwerp, dat zoeven boven water was verschenen en dat er uitzag als de rug van een nijlpaard!

Het volgende ogenblik was de man boven op die zonderlinge rug geklauterd, richtte zich op, bracht de handen **aan de mond en schreeuwde zo luid hij kon:**

— Spring dadelijk overboord, of gij zwemmen kunt of niet, wij zullen u redden!

Zij, die in het water rondredren en zwemmen konden, volgden onmiddellijk dit bevel op, anderen grepen reddingsboeien en zwemgordels, en lieten zich op goed geluk vallen, terwijl nog enige opvarenden met geweld door anderen in het water moesten worden geduwd.

De laatste had ternauwernood het schip verlaten, of er klonk een doffe losbarsting, het gehele, prachtige vaartuig scheen te stijgen als een in de borst getroffen paard, verhief zich bijna een meter van de golven, zonk er zwaar in terug en begon toen te kapseizen met een angstaanjagende snelheid, die allen dwong, zich zo spoedig mogelijk van de ontstane zuiging te verwijderen.

Intussen was er in de rug van het vreemde zeemonster een rond luik opengegaan, een krachtig gebouwde man werd zichtbaar, met een gebruide huid, die op een linnen broekje na, zijn enig kledingstuk was.

Zonder zich een seconde te bedenken, liet deze reus zich in het water glijden en begon met het moeilijke reddingswerk.

Er dreven overal stukken hout rond, waaraan de schipbreukelingen zich wanhopig vastklemden, en deze hielp hij het eerst; hij stond hen bij, terwijl zij met moeite op de gladde oppervlakte kropen van wat een duikboot van klein formaat bleek te zijn, nauwelijks twaalf meter van neus tot staart.

Toen er twaalf mensen aan boord waren geklauterd, zonk de boot reeds merkbaar lager, tot de golven bijna naar binnen spoelden, waarop de matroos, die het eerst naar dit zonderlinge schip was toegezwommen, met een krachtige stem uitriep:

— Nu niemand meer aan boord, of wij zinken! Het schip kan zoveel gewicht niet dragen!

— Maar allen zijn nog niet gered! jammerde de stem van Moore, die groenbleek, vlak naast hem neergeknield was, verbluft en ontsteld over deze plotselinge tussenkomst van een duikboot.

— De meesten kunnen zwemmen en zij die het niet kunnen, hebben een redding gordel! hernam de matroos stroef. U denkt toch zeker niet, dat ik mijn schip nutteloos zal opofferen?

— Uw schip? Is dit vaartuig uw eigendom? Maar... je was toch matroos aan boord van de « Seahorse »?

— Dat was ik, maar niet om matroozendiensten te verrichten! antwoordde de zonderlinge schepeling op grimmige toon. Het is echter nu niet de tijd, om daarover te spreken. U-v schip zinkt, mijnheer Moore! Laten allen zich zo ver mogelijk van de draaikolk verwijderen, die ontstaan zal!

Het was maar al te waar. De ontplofing had waarschijnlijk een zeer groot gat in de scheepshuid onder de waterlijn geslagen en het prachtige motorjacht stak nog slechts met een stuk van de voorsteven stijl uit de golven omhoog.

En toen, met een luide knal en een gesis als van duizenden slangen, dook eensklaps ook dit laatste stuk onder water...

Een enkele man werd door de zuiging meegesleept, maar kwam een halve minuut later, hijgend na bijna gestikt te zijn, weer aan de oppervlakte en begon toen uit alle macht naar de duikboot te zwemmen.

Het was kapitein Mac'Lean, die tot

het allerlaatste op zijn post had willen blijven.

Alle schipbreukelingen waren nu op de een of andere wijze rondom de duikboot verzameld, waarvan het dek door het grote gewicht, nu bijna gelijk kwam met de oppervlakte van het water, want allen hadden er zich aan vastgeklampt en sommigen wilden in hun angst op het dek kruipen, maar dan klonk weer de stem van de matroos, die luid beval:

— Niemand meer aan boord! Willen jullie dan allemaal naar de haaien gaan? De watertanks zijn geheel leeggepompt, het schip heeft het uiterste van zijn drijfvermogen bereikt. Jullie zijn toch mannen? Kunt u niet zwemmen mijnheer Moore?

— Ik, jawel, ik kan zwemmen! mompelde de voormalige dranksmokkelaar, maar hij keek de ander aan met de blik van een geslagen hond.

— Ga dan weg van mijn schip, maak plaats voor een van de vrouwen!

— Maar wie ben jij eigenlijk, dat je mij bevelen durft geven? schreeuwde Moore op een toon van wanhoop en woede. Heb jij deze man aangenomen Mac'Lean, die eigenaar schijnt te zijn van een duikboot?

— Dat deed ik, mijnheer Moore! riep de kapitein van uit het water. Ik nam hem in plaats van een onzer mannen, die in Marseille ziek werd. Ik dacht dat hij Fransman was.

Moore wilde nog iets zeggen, maar de zonderlinge duikbooteigenaar schoof hem zonder veel omslag in het water, stak de hand toe aan een nog zeer jonge vrouw met platinakleurig haar, die er jammerlijk uitzag met haar van angst verwrongen gelaat, thans ontdaan van opmaak- en andere verfraaiingsmiddelen.

Op datzelfde ogenblik was de vissersschuit zo dichtbij, dat men elkander kon praatlen.

En ook nu moest de matroos van de seinvlag weer helpen, want het bleek dat geen van die Amerikanen de Franse

taal voldoende machtig was om zich begripelijk te kunnen maken.

De treiler zette een jol uit, door twee mannen geroeid, die behoedzaam naderbij kwamen, en niet weinig verbaasd waren bij het zien van de zwaar overbelaste duikboot.

De eigenaar van dit vaartuig richtte zich dadelijk tot een der vissers, en zei in onberispelijk Frans:

— Willen jullie die mensen aan boord nemen? Je zult er tijd mee verliezen, laat je daar dus voor betalen; onthoudt goed de naam, die ik jullie zal noemen. Deze dikke man, met zijn gezicht van een zieke kikvors is Ted Moore uit Chicago. Hij is buitengewoon rijk. Jullie schipper kan dus een behoorlijke schadeloosstelling van hem eisen. Neem eerst degenen aan boord, die niet kunnen zwemmen. Die heer daar in zijn pak van geel shantung, die een flauwte nabij is, deze dame, die wel zeer ongalant is behandeld door de zee, want die heeft haar een jaar of twintig ouder gemaakt, toen zij haar schoon spoelde! Wacht 'n ogenblik, zij mocht haar prachtig paarlencollier eens verliezen!

Tot grote verbazing van iedereen, die het zag, knielde de zonderlinge matroos op het dek van zijn schip neer, maakte behendig het paarlencollier los van de rimpelige hals, die het droeg, wierp het door het ronde luik toe aan een derde opvarende, die zich daar beneden scheen op te houden en zei luchtig:

— Beter dan dat het verloren gaat of beschadigd wordt! En vlug nu wat, ik ben volstrekt niet zo gesteld op jullie gezelschap!

Er waren zes mensen, bijna verstijfd van angst en kou, in de vlet getild; de Franse vissers roeiden het bootje zo snel zij konden, terug naar de trailer en toen pas zei mijnheer Moore vanuit het koude water, zich de natte haarslierten uit het oog strijkend, en opziende naar de gewaande matroos:

— Zou je mij nu niet eens eindelijk willen vertellen, welke rol jij hier speelt, man?

— Ik heb kennis met u gemaakt ongeveer drie jaar geleden, in een speakeasy in Saint Louis! Neen, zoek maar niet in uw herinnering, ik geloof niet dat gij zoiets zoudt vinden! Ik ben sedert die tijd erg veranderd! Maar daar is de vlet alweer terug, zes anderen kunnen er in gaan en die zwemmen kan, wordt beleefd uitgenodigd, dat kleine eindje op eigen kracht af te leggen.

De vlet kwam, de vlet ging en de duikboot rees ongeveer een decimeter hoog uit het water, bevrijd van het grootste deel van de zware vracht, die het ranke vaartuig dreigde te doen vollopen.

De vrouwen waren nu pas allen in veiligheid gebracht en er waren nog maar zes of zeven mannen over, waaronder de kapitein, die ook nu pas als laatste, aan boord van de treiler wilde gaan.

Hij had geen oog afgewend van de matroos, die zulk een vreemde rol had gespeeld in het drama en gromde nu tussen de tanden:

— Dat kon je nog wel eens opbreken vriend, dat je blijkbaar met valse papieren aan boord van de Seahorse bent gekomen! Wat was eigenlijk je doel?

— Wel, ik had een razzia onder de juwelen van de opvarenden willen houden, antwoordde de matroos zeer kalm, terwijl hij zijn trui over zijn hoofd trok en die met een glimlachend gezicht rustig begon uit te wringen, terwijl de zon zijn gladde, lichtbruine huid deed glanzen als gepolijst brons.

— Maakt hij gekheid? vroeg Moore op gesmoorde toon.

— Ik vrees van niet, mijnheer Moore, antwoordde Mac'Lean. Want het valt mij in dat hij nog geen vijf minuten geleden het parelsnoer van Miss Greenhorn gestolen heeft.

— Hoho, wat een lelijk woord! zei de man met het naakte bovenlijf, verontwaardigd. Dat wil ik niet meer horen,

hebt u dat verstaan? Overigens, wat doen jullie twee eigenlijk nog hier?

— Ik kan niet zwemmen! zei Moore nederig. U zult me toch niet laten verdrinken?

— Heb jij nooit iemand gedood, Moore? Herinner je eens goed! Heb jij in je vorige beroep nooit met mensenlevens gespeeld? Mijnheer Mac'Lean, breng die kerel alsjeblieft weg, want ik word onpasselijk als ik hem nog langer zie. Ik geloof dat u een betrekkelijk fatsoenlijk man bent en misschien hebt u ook wel niet geweten wie eigenlijk uw werkgever was.

Voor de laatste keer kwam de vlet terug en nam degenen aan boord, die zich vastklampten aan de ringen en een soort van lage reling rondom het ovale dek van de duikboot.

De vissers grepen opnieuw de riemen en voor de laatste maal stootten zij hun kleine vaartuig af van de stalen huid der duikboot.

Op een zacht bevel was de reus, die zoveel drenkelingen geholpen had, door de ronde opening in het dek in het binnenste van de duikboot verdwenen en

nu stond daar de ranke, breedgeschouderde gestalte met het witte broekje en de bronzen huid, geheel alleen en onbeweegelijk, op het dek van het stalen schip, met één hand rustend op het overeindstaande ronde deksel, die het ingangsluik afsloot.

De vlet met Moore aan boord kon nauwelijks acht riemslagen ver zijn, toen zijn heldere stem luid over de golven galmde:

— Vaarwel, mijnheer Moore, ik denk niet dat wij elkander zullen terugzien in dit leven en de hemel beware mij er voor, dat ik het in het volgende zal doen. Ik zou je niet gaarne vergezellen naar de plaats waar je heen gaat! Je hebt mijn naam gevraagd, ik zal hem je noemen. Ik ben John Raffles!

Er klonk een heldere lach over de rimpelloze golven, de bronzen gedaante verdween als bij toverslag, het stalen ronde deksel sloot zich en de duikboot verdween onder water en dit alles zo vlug, dat Moore nog lang niet door zijn middagportie vloeken heen was, toen er van het stalen schip al niets meer te bespeuren viel.

HOOFDSTUK III.

DE DIAMANTEN SPIN

John Raffles hing zijn uitgewrongen matrozenkleding zorgvuldig en zonder overhaasting over een glazen stang, dichtbij een der electriche lampen, opdat zij snel zou drogen, want hij was een ordelievend man.

Vervolgens begaf hij zich naar de smalle voorkajuit, trok daar een lade open in een aluminiumen kast, vond er wat dunne, soepele kledingstukken in, wreef zijn huid eerst droog, trok de kledingstukken aan, en toen hij er mee klaar was, dacht hij al bijna niet meer aan Moore en aan het vreemde ongeval, dat hem zelf misschien het leven had kunnen kosten.

Hij opende de smalle doorgangsdeur weer, kwam zo in de machinekamer, waar echter van werkelijke machines niet heel veel te zien was, want die bevonden zich meer achter in het schip, en richtte toen het woord tot Charles Brand, zijn blonde, blauwogige vriend, die zijn post bij het schakelbord en de handwielen geen seconde had verlaten.

— Charles, ik moet je eerst mijn dank betuigen over je verbazende nauwkeurigheid! Je was precies op het afgesproken uur ter plaatse en dat was maar goed ook, want zonder jou had het er lelijk met mij en met veel anderen uitgezien.

— Die anderen interesseren mij al heel weinig! bromde Brand verstoord. Ik weet alleen maar dat de zaak als mis-

lukt is te beschouwen! Wat is er nu eigenlijk gebeurd?

— Dat is in een paar woorden te vertellen! Moore heeft doodsvijanden, dat zul je wel weten. Een van hen moet een vriend zijn van Moriarto en heeft kans gezien, waarschijnlijk in een duikerpak, een helse machine tegen de scheepsromp te bevestigen, die met een uurwerk nauwkeurig afgesteld was. Hij was zo vriendelijk hiervan, door middel van 'n radiogram, kennis te geven en zonder die romantische blufferij zouden er waarschijnlijk ook doden zijn gevallen.

— Zonder de Bruinvis ook! zei Brand wraakzuchtig. Intussen ligt daar nu de « Seahorse » op een diepte van veertig meters op de bodem van de Middellandse Zee, en al je werk is vruchteloos geweest.

— Wat is dit dan eigenlijk voor een schip? Een zolderschuit? vroeg Raffles spottend.

— Het is een duikboot, je kunt er mee duiken, maar niet op zulk een grote diepte! hield Brand koppig vol.

— Sedert wanneer is veertig meter een grote diepte? vroeg Raffles verwonderd, met de Bruinvis kan ik wel tachtig, en als het moet, honderd zakken. Bovendien vergis je je ook nog; ik geloof niet dat de diepte hier zo groot is. Waarschijnlijk niet meer dan dertig meters en misschien nog minder! Om 's hemelswil geen pessimisme, Charles! Alles wel beschouwd doe ik niets

anders dan een eenmaal opgevat plan ten einde te brengen.

De Bruinvis had een zogenaamde schutkamer, een zeer eenvoudig werkend toestel met twee deuren, waardoor het heel gemakkelijk was, de duikboot onder water te verlaten, natuurlijk mits men gekleed was in een duikerpak.

En verder bezat de Bruinvis een paar verbeteringen, eveneens van eenvoudige aard en door Raffles aangebracht. Behalve de gewone uitschuifbare periscoop, die men nog steeds op alle oorlogsduikboten vindt, bezat de Bruinvis ook een stel kijkvensters, ongeveer een handbreedte in doorsnede, van zeer doorschijnend en toch duimdik kwarts gemaakt, en zeker even sterk als een staalplaat van vijf millimeters dikte. Die kijkglazen hadden heel wat gekost, maar hun nut was ook onweersprekelijk. Onder zee varende kon men door die ronde ruiten heen alles waarnemen wat zich onder de zeespiegel bevond.

De lucht was voldoende ververst in het kleine vaartuig en dadelijk werden er aanstalten gemaakt om naar de plek te zoeken, waar het wrak van de rampzalige « Seahorse » gezonken was.

Heel langzaam zakte de Bruinvis rechtstandig naar omlaag, naarmate het zeewater de tank binnenliep, terwijl Brand zijn blikken strak op de wijzer van de dieptemeter gevestigd hield.

Toen deze een diepte aanwees van vijftig meter ging er een lichte schok door het stalen lichaam van de Bruinvis en het vaartuig lag stil. Het had de zandige bodem bereikt.

— Je ziet, dat het nogal meevalt, zei Raffles laconiek. En laat ons nu eens zien wat een eerste onderzoek aan de dag zal brengen!

Hij betrad weer de voorkajuit en schoof de stalen plaat ter zijde, die het venstertje van kwarts afsloot, wanneer dit buiten gebruik werd gesteld.

Daar beneden heerste een geheimzinnige, groenachtige, bevende schemering,

teweggebracht door de schuin invallende zonnestralen.

Haastig en blijkbaar verschrikt door de komst van die reusachtige indringer schoten blinkende vissen voorbij.

Maar spoedig werd zijn aandacht getrokken door een vormeloze massa, die op nauwelijks veertig meters van de Bruinvis verwijderd, in een soort kuil op de zeebodem scheen te rusten.

— Wat denk je ervan, Charles? Geloof je ook niet, dat dit het wrak is van de Seahorse?

— Ik meen de vorm van het schip te herkennen, alleen had ik steeds gedacht, dat de diepte van de Middellandse Zee aanzienlijk groter was!

— Wel, op sommige plekken is zij ook zeer diep, hier en daar tot duizend meters en zelfs nog wel dieper. Maar er zijn hier bergtoppen in overvloed, en wij hebben hier zeker te doen met de brede top van zulk een berg.

— Kan het soms nog een werkende vulkaan zijn, mylord? liet de zware stem van Henderson zich achter hun rug horen.

— Het zou wel kunnen, James, maar ik geloof het niet! Ongetwijfeld zijn wij hier in de buurt van een vulkanisch gebied. Ik behoef je maar te herinneren aan de Stromboli, de Etna en de Vesuvius, maar de vulkanen onder water zijn voor het merendeel reeds eeuwenlang gedoofd.

De duikerspakken, nauwsluitend, bestaande uit een weefsel van rubber en zeer sterke zijde, werden gereedgelegd en vervolgens werden de toestellen voor de luchtverversingen zorgvuldig nagezien.

Ook deze waren vervaardigd volgens een vinding van Raffles, die steeds een hekel had gehad aan het meeslepen van de lange, lastige en zware luchtbuis, die nog altijd de duiker naar de diepten der zee vergezelt en die een kwetsbaar punt van zijn uitrusting vormt.

Raffles had in een ronde, stalen bus lucht weten te comprimeren onder een

druk van verscheidene atmosferen; van de stalen buis voerde een kort buisje, nauwelijks twee decimeter lang, op geregelde, door een uurwerk bepaalde tijden de zo noodzakelijke zuur- en stikstof binnen de nog altijd onmisbare koperen helm. De uitgeademde, gebruikte lucht werd afgevoerd door een soort ventiel terwijl de stalen bus met de samengeperste lucht, heel eenvoudig, bij wijze van een ransel, met riemen op de schouders kon worden bevestigd.

Raffles en Brand trokken met grote zorg hun duikerpakken aan, terwijl Henderson zou achterblijven, om het schutsluiskokje met zijn beide deuren te bedienen.

Dit kokje was niet groter dan een gewone muurkast en er was ook bijna geen ruimte meer over, als er zich twee personen in bevonden.

De twee mannen voorzagen zich van breekijzers, korte schoppen en houwelen, die in een lederen tas aan hun gordel hingen, lieten zich schutten, opende de deur in de buitenwand en traden buiten de Bruinvis.

Hun weg was al zeer gemakkelijk. De bodem was zandig en vlak, en helde een weinig af in de richting van het wrak, dat zij door de glazen in hun helmen duidelijk konden zien liggen.

Het aan boord gaan kostte al heel weinig moeite. Het schip was een weinig op zijde gevallen en men kon als het ware van de zeebodem zo op het dek stappen.

Dan echter moest men zich aan elk uitstekend voorwerp vasthouden, want het dek lag met een helling van ongeveer 45 graden.

Alvorens echter aan boord te gaan, wenkte Raffles Brand, en nam hem mede naar die zijde van de kiel, die tamelijk hoog boven de bodem lag.

Brand maakte een beweging van schrik, toen hij een groot gat van onregelmatige vorm in de kiel zag, een uiteenscheuring van de platen, die met zeer grote kracht moest hebben plaats gehad.

Het was geen wonder, dat het fraaie schip zo snel gezonken was! Het gat was bijna een halve meter in doorsnede, en geen waterdichte schotten zouden hier iets hebben kunnen helpen.

Weer gaf Raffles hem een wenk; zij liepen behoedzaam om het wrak heen en klauterden toen tegen het schuine dek op. Op dat dek bevonden zich een zestal statiehutten, die in gebruik waren geweest bij de eigenaar en zijn voornaamste gasten.

Raffles kende er natuurlijk de ligging zeer goed van, en hij liep dan ook zonder aarzelen toe op de hut, die zich het dichtst bij de commandobrug bevond, en waarvan de deur was opengefallen.

Het licht drong hier maar zeer schaars naar binnen, maar Raffles schakelde zijn krachtige, tegen het zeewater beschermde en hermetisch afgesloten lamp in, meer dan duizend kaarsen sterk en dus ruimschoots voldoende om ook onder water de duisternis te kunnen verlichten.

Hij bevestigde die lamp aan een stalen, met rubber overtrokken haak, die aan een snoer om zijn hals hing, en had nu beide handen vrij.

Zonder tijd behoeven te verliezen met zoeken, zette hij onmiddellijk zijn koevoet in de voegen van een prachtige secretaire, waarvan hij in een oogwenk het blad had geopend, trok enige laden open, schoof de doorweekte brieven en andere papieren ter zijde, vond een geheime bergplaats, wist ook deze gemakkelijk te openen en nam er een ijzeren kistje uit, dat hij aan Brand toestak, die het dadelijk liet verdwijnen in de nog ledige tas van zeehondenleer, die hij voor alle zekerheid had meegenomen.

Raffles onderzocht het geheime vak nog verder en eensklaps zag Brand iets fonkelen en schitteren in het licht van de krachtige lamp.

Hij trad naderbij en zag dat Raffles op de plam van zijn hand een voorwerp hield, dat scheen te leven.

Toch was het een levenloos ding. Het was een zeer fraai staaltje van juwe-

Hierskunst, in de vorm van een zeer grote spin, samengesteld uit louter diamanten en waarvan het lichaam alleen bijna twee centimeter in doorsnede mat, terwijl de kromme poten, die het diamanten dier dat zonderlinge uiterlijk van iets levends schenen te geven, elk bijna vijf centimeter lang waren en bestonden uit afzonderlijke diamantjes, doorboord en aan een dik gouddraad geregen.

De ogen waren van lapis lasula en er liepen banden van robijnen over de rug van het dier. Het was een zeer fraai en kostbaar stuk.

Brand keek naar het gelaat van Raffles.

Het vertoonde een peinzende uitdrukking, alsof hij diep ergens over nadacht.

Toen wierp hij met een plotseling, als onverschillig gebaar de diamanten spin in de wijdgapende tas van Brand en zette zijn onderzoek voort.

Hij vond in een kristallen bakje in de aangrenzende slaapkamer nog een aantal zeer kostbare ringen, een linnen zakje met gouden, Engelse ponden, zeker wel vijfhonderd in getal en een portefeuille met totaal doorweekt bankpapier.

Dit alles werd in de lederen tas verzameld en toen gingen de twee mannen verder, drongen de hutten der damesgasten binnen en hier pas begon de jacht, volgens Raffles, werkelijk voordeel op te leveren. Hij haalde daar een grote oogst aan kostelijke oorhangers, haarsieraden, ringen, armbanden, halsnoeren van parelen en diamanten en andere kostbare zaken binnen.

Brand, die een goed oog op zulke dingen had, taxeerde de waarde van deze collectie op minstens veertienduizend pond sterling, oude waarde.

De zon was intussen zo dicht naar de kim gezonken, dat haar stralen slechts zeer schuin in het water doordrongen en weinig kracht meer hadden.

Bij het licht van de lamp dus, moesten zij het vaartuig weer verlaten, maar er

was heel weinig van waarde achtergebleven.

De lederen zak pulde uit van de daarin verzamelde kostbaarheden, maar Brand droeg met vreugde dit gewicht over de zacht stijgende zandvlakte van de onderzese bergtop naar de duikboot terug.

Henderson had hun nadering door een der kijkglazen gadeslagen en was op zijn post, om de schutkamer leeg te pompen, zodra Raffles daartoe het sein gegeven had.

Weinige minuten daarna konden de beide vrienden hun helmen afschroeven en weer met elkander spreken.

— Ik hoop dat je toegeeft, dat het werkelijk de moeite waard is geweest? begon Raffles, de inhoud van de zak uitschuddend op het tafelblad.

— Ik erken het, het was zeker de moeite waard! gaf Brand berouwwol toe. Die spin is al heel bijzonder!

— Nietwaar?

— Alleen dat ding is zeker zesduizend pond waard!

— O, ik bedoel niet alleen de geldwaarde, hernam Raffles, de spin nauwkeurig bekijkend. Je schijnt niet te weten wat dit is?

— Welzeker, een kostelijk en zeer fraai bewerkt sieraad!

— Het is meer, Charles! Het is een soort talisman! De drager van die juwelen moet onvoorwaardelijk gehoorzaam worden door alle leden van de bende, waartoe hij behoort, wanneer het hun getoond wordt. Niemand zal het dan ook in zijn hoofd krijgen, een ontvangen bevel in de wind te slaan, als het gegeven wordt door de man, die de diamanten spin bezit!

— Dan zou dus die Moore lid zijn geweest van een bende?

— Dat moet wel zo zijn! En niet alleen lid, aanvoerder ook! Je zult wel begrijpen, dat die diamanten spinnen slechts zeer gering in aantal zijn. Alleen de hooggeplaatsten van de bende van de Tarantella bezitten dat onder-

scheidingsteken. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat Tarantella de naam is van een dans niet alleen, maar ook van de giftige spin, die aan die opwindende Italiaanse dans haar naam heeft gegeven.

— En ik die dacht, dat Moore al lang van zijn rente leefde! riep Brand uit.

— Dat doet hij ook, Charles, maar hij zal het leiderschap van de Tarantella hebben aangehouden, bij wijze van tijdverdrif. Het wordt nu ook duidelijker, waarom Mo Tassini en Red Ann zo fel tegen hem te keer gingen; zij behoren immers beiden tot de bende van «De Groene Driehoek», die van oudsher een doodsvijandin is geweest van de Spin! Wel, dat ding kan mij misschien nog wel te pas komen en ik denk er dan ook niet aan, het uit elkaar te halen of de stenen zelf te verslijpen.

Raffles had het prachtige sieraad zorgvuldig drooggewreven, zodat het flonkerde in het licht van de electriche lampen en bergde het toen zorgvuldig weg.

De beide vrienden trokken hun duikerpakken weer uit en ondertussen deed Henderson de duikboot langzaam en behoedzaam weer naar de oppervlakte stijgen, maar niet nadat hij zich door de periscoop overtuigd had, dat er geen vaartuigen in de buurt waren.

Heel in de verte waren nog enige visserspinken aan het vissen, maar die konden geen gevaar opleveren.

Het luik werd weer geopend en de frisse lucht stroomde naar binnen.

Raffles en Brand aten wat, want zij

waren hongerig geworden en intussen voer de Bruinvis, door Henderson bestuurd, aan de oppervlakte behoedzaam naar de kust, in de richting van Nice.

De zon stond op het punt onder te gaan, toen Brand, die met zijn armen op de rand van het ronde luik leunde en de heerlijke zachte zeewind insnoof, haastig een kijker greep en deze voor zijn ogen brengend een uitroep slaakte.

— Wat is er? vroeg Raffles, die naast hem kwam staan.

— Dat schip daar, grijsgeschilderd en dat recht op ons afkomt?

Raffles hoefde de hem toegestoken kijker niet eens te gebruiken.

Hij kneep zijn ogen alleen wat dicht, keek in de aangeduide richting en zei toen kalm:

— Wij zullen voorzigtiger doen, als wij duiken. Het is politie, het is een boot uit Menton, als ik mij niet vergis. Ik ken die hoog op het water liggende, grijze vaartuigen wel.

— Zou dat op ons bedoeld zijn? vroeg Brand, allesbehalve gerust.

— Dat geloof ik haast niet, Charles! Maar Moore zal waarschijnlijk, zodra hij weer vaste grond onder de voeten had, de politie in kennis hebben gesteld van de aanslag op zijn schip. Om het in duidelijker termen uit te drukken, hij heeft een aanslag wegens poging tot moord ingediend tegen Mo Tassini, en nu komt de politie naar de bewijzen zoeken, die op de bodem der zee liggen, twee uur varens van deze plek! Henderson, klaar om te duiken!

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS BOVEN DE AARDSPLEET

Een nacht was verlopen na de gebeurtenissen in het vorige hoofdstuk beschreven.

De zon stond reeds hoog aan de hemel, toen een zeer kleine duikboot zich langzaam voortbewoog in Noordelijke richting, op ongeveer drie zeemijlen van het havenplaatsje Antibes, dat echter een zeer groot en weelderig vreemdelingenverblijf daarbij is.

Dezelfde naam draagt de Kaap, die een paar mijlen in zee steekt en die de prachtige, ruime baai van Nice helpt vormen.

Het dek van de duikboot stak nauwelijks een paar centimeter boven het water uit, het luik was zoeven gesloten, en ieder ogenblik kon het schip zich in enkele seconden aan het gezicht onttrekken, hetgeen ook wel nodig was, want het was hier zeer druk van vaartuigen van allerlei aard, merendeels plezierjachten, wit geschilderd en met een vrolijke, levenslustige bemanning aan boord.

Sedert een paar uren ving Brand met grote ijver alle radiogrammen op, die maar tot hem wilden komen, en hij was om vier uur in de ochtend al vrij goed op de hoogte van alles, wat er in zake de « Seahorse » en de aanslag gebeurd was. En nu bracht hij rapport uit aan Raffles, terwijl de Bruinvis zacht en behoedzaam voortgleed op haar weg naar de kust, klaar om elk ogenblik het roer te wenden en koers te zetten naar de kust van Afrika.

Brand raadpleegde een stukje papier, dat hij volgekrabbeld had met korte, stenografische aantekeningen en begon:

— In de allereerste plaats zoeken ze met grote ijver naar Mo Tassini en naar Red Ann. Die hebben er blijkbaar bijtijds de lucht van gekregen, dat de aanslag mislukt is en zijn gevlucht, ofschoon niemand schijnt te kunnen begripen, waar zij zo eensklaps gebleven zijn.

— Marseille heeft een vliegveld, Charles! Er is een dienst, niet alleen op Parijs, maar ook op Algiers en Barcelona. Is daar een onderzoek ingesteld?

— Ja. Er is geen sprake van, dat zij te Marseille kunnen zijn opgestegen.

— Nice heeft een groot en zeer goed ingericht vliegveld ten behoeve van de Aero Club. Zij zouden een toestel gehuurd kunnen hebben.

— Ook dat is onderzocht. Er is in de loop van gister geen enkel toestel opgestegen met een man of een vrouw of een paar aan boord, die ook maar in de verste verte beantwoordden aan hun signalement.

— Dat signalement is dus rondgestuurd?

— Naar alle richtingen, telefonisch, telegrafisch, radiografisch. Naar het schijnt, heeft Moore een beloning van vijfhonderdduizend francs uitgelooft, uit te betalen aan degenen, die er zorg voor dragen, dat Tassini gearresteerd kan worden.

— Daar schijnt hij groot gewicht aan te hechten! zei Raffles meesmuilend. Geen wonder, Tassini behoort tot die soort van mensen, die hun taak niet onafgemaakt willen of kunnen laten! Moore moet ten onder gebracht worden, hij leeft nog, het werk moet dus vroeg of laat voltooid worden en het liefst vroeg. Verder, als ik je verzoeken mag.

— Er is geen spoor nog van Tassini of Red Ann teruggevonden. Er is onderzoek gedaan aan alle spoorwegstations.

— Ook bij alle bootverhuringen?

— Zonder onderscheid! Intussen houdt de politie rekening met de mogelijkheid, dat het misdadige paar een eigen boot heeft gehad, zonder dat dit bekend is geworden. Maar alles wat Marseille, Nice, Menton, Cannes en andere havenplaatsen maar aan politieboden te missen hadden, heeft de gehele dag en ook 's nachts in de omgeving gekruist en natuurlijk is aan alle Afrikaanse kuststeden bericht gezonden en hebben de autoriteiten van de Spaanse kustzone het verzoek ontvangen geduchtig op te letten.

— Waar logeerden die twee eigenlijk, toen ze de aanslag beraamden?

— Zij moeten in Nice gewoond hebben.

— Is hun overhaast vertrek opgevalen?

— Wel, zij zijn eenvoudig niet naar hun hotel teruggekeerd en hebben daar hun bagage in de steek gelaten.

— Het is vreemd! zei Raffles peinzend. Men verbergt zich niet zo gemakkelijk aan de Côte d'Azur.

— Misschien houden zij zich op bij een medeplichtige, die nog niet verdacht is? opperde Brand.

— Daaraan heb ik ook juist gedacht. Nu, wij zullen het wel zien, denk ik. Heb je nog iets anders van belang mee te delen?

— Nog iets, dat jou persoonlijk raakt! De politie heeft gisteren het wrak nauwkeurig onderzocht en natuurlijk niets gevonden, behalve een zekere naam, die

maar al te duidelijk leesbaar op een deur was aangebracht.

— Mijn visitekaartje, Charles! Een onschuldige grap. Vóór ik het wrak verliet, schilderde ik met teer mijn bescheiden naam ten afscheid op het witte hout van een deur. De politie is er toch niet boos om?

— De politie spuwt vuur, Edward! En Moore houdt haar natuurlijk bij dat vuurspuwen gezelschap! De man is buiten zichzelf van woede, nu hij zelfs zijn juwelen niet heeft kunnen redden en zijn gasten zijn nog woedender, die denken er zelfs over, om hem voor schadevergoeding aan te spreken! Bedenk dat zij hier geheel en al beroofd, in een vreemd land staan!

— Hoe staat het met die radiografische bedreiging van Mo Tassini? Heeft men al ontdekt van welke zender hij gebruik heeft gemaakt? Het moet natuurlijk een geheime zender zijn geweest.

— Neen, dat is nog niet ontdekt. Men zoekt er naar. Er moet hier ergens in de buurt een amateur zijn, die er een geheime zender op na houdt en ze beginnen te geloven, dat Tassini die man kende, en van zijn zender gebruik heeft gemaakt.

— Anders nog iets van belang?

— Neen, dat is ongeveer alles wat ik heb opgevangen. Het was trouwens lastig genoeg. De hele aether zat stampvol berichten! En veel is mij ontgaan, omdat het met geheime tekens werd overgebracht. Hele reeksen cijfers, waarvan ik niets begreep.

— Dat is dan de politie geweest.

— En nu moet ik besluiten met het ergste, Edward, de hele kust van de Middellandse Zee wordt scherp bewaakt! Er kan geen mailboot, maar ook geen vissersschuit meer binnenvallen, ook niet in de kleinste haven, of er moet dadelijk een onderzoek aan boord worden ingesteld.

— Voor mij heeft die bewaking niets te betekenen, Charles.

— Uit Marseille zijn niet minder dan twee torpedootjagers en een onderzeeboot ontboden.

— Allemaal voor mij alleen? vroeg Raffles glimlachend. Nu, dan mag ik niet klagen over gebrek aan belangstelling. Ja, dan zal er weinig anders op overschieten, dan dat ik mijn oude schuilplaats maar zolang ga opzoeken!

— Je bedoelt de kloof bij Antibes?

— Ja, die heeft ons altijd een voortreffelijke schuilplaats opgeleverd.

— Maar waarom ons niet eenvoudig door de Straat van Gibraltar verwijderd, en ons schip eindelijk weer eens gebracht, waar het toch eigenlijk behoort, in de kleine, goedbeschutte kreek ten Zuiden van de havenplaats, waaraan jij je naam Lord Aberdeen ontleend hebt!

— Waarom, Charles? Omdat ik dan het slot van deze comedie zou missen en dat zou mij spijten! Dat kan zeer belangwekkend zijn en voor mij misschien voordelig ook! Die Tassini is geweldig rijk en hij is op dezelfde schandelijke wijze rijk geworden als de man, die hij heeft willen doden! Neen, ik ga hier voorlopig nog niet weg. Houdt aan op kaap Antibes, James! riep Raffles met stemverheffing.

Henderson knikte en een kwartier lang sneed de Bruinvis een wit spoor door de groene golven, totdat Raffles het geraadzaam achtte onder te duiken, want het werd nu gevaarlijk druk.

Het ronde luik werd hermetisch gesloten, de periscoop werd een paar meters uitgedraaid, en bijna even diep zonk het ranke vaartuig onder water, zodat er zo goed als niets meer van te bespeuren viel, niet anders dan het smalle streepje schuim, hetwelk de periscoop door de vaart van de boot achter zich liet.

Maar op een mijl ongeveer uit de kust, werd ook die periscoop ingehaald en nu nam Raffles zelf achter het stuurrad plaats, want het kwam thans op een fijne, gevoelige hand aan en hij kende hier de kust als geen ander.

De plek, waar Raffles thans achter het stuurrad stond, was omtrent drie meters van de beide kijkvensters verwijderd. En daar het brandende elektrische licht het scherp zien zeer bemoeilijkte, draaide Brand een soort wijde koker omlaag, een heel eenvoudig toestel, vervaardigd uit dun plaatblik, aan het ene uiteinde voorzien van een verwijding, die er uitzag als de klankuitlaat van een trompet, en aan het andere uiteinde aansluitend tegen de stalen, verhoogde rand van het ronde kijkglas.

Door het dicht bij de opening te brengen, kon Raffles het valse licht afsluiten en kon hij alleen zien wat zich recht voor hem bevond.

Brand had intussen plaats genomen voor het andere kijkglas.

In het eerst kon hij niets onderscheiden, hij zag niets dan vissen, zonderling gevormd, die snel door het water schoten, maar weldra doemde op enige afstand een donkere massa op, als bezaaid met diamanten en hij wist dat dit de rotsachtige kust van Frankrijk was, overal gespleten en gekloofd en dat het schitteren werd veroorzaakt, doordat de zonnestralen op de glimmende schilvers, kanten en ribbels van het rotsgesteente schenen.

Zij zouden zich moeten haasten, want reeds begon de zon naar de kim te neigen en als dit hemellichaam geheel verdwenen was, zou Raffles zijn krachtig zoeklicht moeten ontsteken, en dat was op deze geringe diepte altijd een gewaagde onderneming.

Brand wist, dat er nog een ander gevaar dreigde; kort vóór de duikboot onderdook, had hij aan de noordelijke gezichteinder, aan bakboord, een tweetal watervliegtuigen gezien, die laag boven de zee cirkelden. En ook in de oorlog is het vliegtuig de gevaarlijkste tegenstander geweest van de duikboot, omdat de bestuurder van het eerstgenoemde toestel, bij helder weer, tot op wel tien

meter en zelfs dieper de voorwerpen onder water kan onderscheiden!

Hij kon dan de oorlogsschepen waarschuwen en nauwkeurig de plek aangeven. Dikwijls genoeg maakten een paar dieptebommen een plotseling en vreselijk einde aan het bestaan van de ontdekte duikboot.

Er was dus aanleiding genoeg om een weinig spoed te betrachten.

Brand bemerkte hoe Raffles de vaart van zijn schip vertraagde, hoe de Bruinvis behoedzaam naar links en toen naar rechts koerste, en toen zag hij plotseling hoe een soort van spitsboog, een smalle, in een punt uitlopende poort, zich als het ware voor het vaartuig opende en hoe Raffles zijn schip daar zeer voorzichtig en behoedzaam binnenstuurde.

Een kort ogenblik was het stikdonker, maar toen spoot plotseling een straal helder wit licht uit de Bruinvis, die de wanden verlichtte van de smalle kloof, waarin zij nu, als tastend en heel langzaam, voortschoof, want die wanden waren zeer nabij en aan weerskanten ternauwernood een meter van de stalen buitenwand van het vaartuig verwijderd.

Die wanden leken van bassalt te zijn, rood dooraderd, en glinsterend als van zilver en robijnen. Het was ongetwijfeld een fraai schouwspel, maar Brand dacht toch in de eerste plaats aan het gevaarlijke van deze tocht, die hij nu voor de derde maal maakte.

Omtrent twintig meter verder, dat wist hij, mondde deze kloof uit in een grote uitholling, een soort onderaards hol, dat zelfs bij vloed niet geheel vol liep, en waarbij er steeds genoeg water bleef staan, om er de Bruinvis geheel door te bedekken.

De kloof zelf echter, stond altijd onder water, tenminste wat de toegang naar zee betreft, en het zou dus al heel moeilijk zijn voor vijanden van welke aard dan ook, om de Bruinvis tot hier te achtervolgen. Zelfs een duikboot zou

het niet kunnen, want er is geen enkele natie ter wereld, die haar oorlogsdubboten zo smal en sierlijk bouwde, als Raffles de zijne had vervaardigd!

Daar was het hol reeds, meer dan tien meter hoog, ruim twintig meter breed en bijna even lang, en toen de boot eindelijk stil lag, midden in die spelonk, doofde het licht en gaf Raffles bevel om het luik te openen.

Henderson schroefde de bouten los, de ronde stalen deksel werd opgeklapt en Raffles beklom het stalen laddertje, waarna Brand bijna onmiddellijk diens uitroep van verbazing hoorde.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Hoe laat is het? was de weder-vraag van Raffles.

— Het is nog geen half zes! gaf Brand verwonderd ten antwoord, na zijn horloge bij het elektrische licht te hebben geraadpleegd.

— Dan moet de zon nog een uur schijnen! Het is vreemd. Kom eens hier buiten op het dek, Charles.

Brand klauterde haastig het korte laddertje op en zag daarboven de schimachtig, van onderen belichte gestalte van Raffles, die wijdbeens op het smalle dek van zijn schip stond, met de vuisten in de zijde gesteund en onderzoekend scheen rond te kijken.

— Merk je niets bijzonders? vroeg Raffles, zodra Brand naast hem stond.

— Wat valt er voor bijzonders te merken?

— Dat is juist het eigenaardige, dat er niets te zien valt! Komaan, Charles, je geheugen laat je toch niet in de steek? Je moet je toch herinneren, dat het hier nooit volmaakt duister was, als men hier overdag binnenvoer.

— Dat is waar! riep Brand op levendige toon. Boven onze hoofden was altijd een zwakke schemering. Er moet daar in het stenen gewelf een kloof zijn geweest, een vrij brede spleet, slechts ten halve afgesloten door wat wild struikgewas.

— Zo is het, Charles, antwoordde Raffles. De eerste keer hebben wij het eens onderzocht, niet zonder moeite, want dat gat was lastig te bereiken en wij hebben toen de nuttige ontdekking gedaan, dat men door dat gat naar buiten kon kruipen! Wij bevonden ons toen ter halver hoogte op de helling van een woeste, schaars begroeide berg, of beter gezegd van een klip, en nergens was iets van mensen of van hun woningen te zien! Van de plek waar wij toen stonden, zagen wij het puntje van Kaap Antibes, en met een kijker konden wij de pier van Nice en de vuurtoren van Menton zien. Maar nu is het hier geheel donker. Vindt je dat niet zonderling?

— Een aardverschuiving misschien?

— Dat komt me onwaarschijnlijker voor! De vorm van het hol zelf is geheel ongewijzigd gebleven! Toch is het gat verstopt. Waardoor? Ik moet het weten! Schakel de looplamp in en reik ze mij toe, James!

Het bevel werd dadelijk opgevolgd, het bovenlijf van de reus werd zichtbaar, en Henderson stak Raffles het handvat toe van de krachtige lamp.

Raffles richtte het schijnsel langzaam naar alle hoeken van dit eigenaardige, onderaardse hol.

Er was volstrekt niets bijzonders te ontdekken. Overal was het donkergrijze basalt hecht aangevoegd. Van een aardverschuiving kon geen sprake zijn. Machtig en sterk, onwrikbaar, verhieven zich daar de geweldige wanden.

Toen richtte Raffles het licht van de lamp naar omhoog en op het zelfde ogenblik ontsnapte de beide mannen een uitroep van verbazing.

Het gat in het verwulft was er nog altijd, maar het was geen wonder dat er geen licht meer doorheen kon vallen, hoe weinig ook, want dat gat was als het ware overbrugd!

De twee mannen telden drie balken van T-ijzer, die vrij nuchter aandeden, op een onderlinge afstand van ongeveer een meter, en tegen het roesten dik met

menie bestreken. En over die ijzeren balken lagen geteerde, dicht aaneengesloten houten planken en men zou kunnen denken aan een vriendelijke maatregel van een bezorgd stadsbestuur, hetwelk de vreemdelingen wilde beschermen tegen een waarschijnlijk dodelijke val in de diepte, als niet bij het krachtige licht van de lamp, iets zichtbaar was geweest, dat in een brug of afdekking wel zeer overbodig mocht heten.

Dat iets was het ijzeren beslag van een stevig luik, waarvan men zeer duidelijk de naden en kieren kon onderscheiden.

— Dat is zeker iets merkwaardigs! Een luik! een vloer!

— Een luik en een vloer behoren meestal tot een huis, Charles. We moeten dus aannemen, dat hier in betrekkelijk korte tijd, en zonder dat wij dit geweten hebben, door een of andere excentrieke natuurbewonderaar een huis is neergezet, want het is nauwelijks zes maanden geleden, dat wij hier voor de laatste maal geweest zijn.

— Die huizenbouwer en natuurliefhebber moet dan inderdaad zeer excentriek zijn geweest, merkte Brand op, met een peinzende, zorgelijke uitdrukking op zijn jong, blozend gezicht. Want iedereen heeft gaarne een wijnkelder onder zijn huis, maar dit is al een heel bijzondere kelder, vindt je ook niet?

— Zeer bijzonder, Charles! antwoordde Raffles afgemeten, de blik strak op het luik gericht. En dat luik zal dan ook wel een andere bestemming hebben, dan doorgang te verlenen aan een deftige butler, die voor zijn meester een fles...

— Doof alle lichten, James!

Raffles was zichzelf zeer snel in de rede gevallen, met een zonderling veranderde stem.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd het stikdonker.

— Naar beneden! fluisterde Raffles, en duwde de verbaasde Brand naar beneden, het laddertje af.

Hij zelf volgde en trok het ronde luik, tot op een handbreedte dicht.

In de stilte klonk het geluid van een zware grendel, die wordt weggeschoven, een zeer zwak licht werd zichtbaar, toen klonk er eensklaps een gerucht als van

een korte worsteling, gevolgd door een rauwe gil, als van een beest in doodsnood, de plons van een zwaar voorwerp in het water, een plassend geluid en toen werd het weer doodstil...

Stil en stikdonker.

HOOFDSTUK V.

HET COMLOT

Raffles duwde snel het luik weer geheel open en beval op zachte toon:

— Maak licht, James! Charles, neem de looplamp. Vlug wat!

Het werd licht en in een oogwenk waren de twee mannen weer op het dek.

Het witte schijnsel gleeed snel over de pikzwarte oppervlakte van het stille water, en toen kwam er eensklaps een bleek, verwilderd hoofd uit dat water opsteken, twee ogen staarden in doodsangst rond, een verwrongen mond liet nogmaals een vreselijke gil horen en het hoofd zou weer verdwenen zijn, nu misschien voor goed, als Raffles zich niet snel gebukt had, de vrije hand van Brand greep, om zich in evenwicht te houden, voorover leunde en met volle hand in het haar gegrepen had, het dikke, gitzwarte, glanzende haar, dat op dat hoofd groeide!

Nu kwam het bovenlijf te voorschijn, twee stevig op de rug gebonden armen, twee aan de enkels bijeengebonden benen. Benen, die in een fijn geplisseerd, wit rokje waren gehuld. De geredde was een vrouw.

Het was zelfs een jonge en mooie vrouw, ondanks haar vreselijke bleekheid, ondanks de doodsangst, die van haar verwrongen gelaat was af te lezen.

Raffles trok haar geheel op het dek, legde haar daar neer en maakte, niet zonder enige moeite, de touwen los, die haar dunne enkels en polsen omsnoerden.

De vrouw was in zwijm gevallen.

Terwijl Brand het licht op haar gelaat schijnen liet, wrong Raffles het mooie, eertijds zo fraai geplisseerd rokje uit en vroeg, even opziende naar Brand:

— Een vreemd geval, is het niet? Heb je haar herkend, Charles? Maar hoe kan ik zo dom zijn? ik vergat dat je niet op de « Seahorse » geweest bent. Zij was een van de gasten van Moore. Ik had de eer en het voorrecht, haar te ontlasten van haar snoer paarden, even voor ik haar moest verlaten.

Het viel niet moeilijk, de bewusteloze vrouw, die niet zwaar woog, door de ronde opening in het dek, aan Henderson toe te steken, die van het gehele

geval niet veel begreep, maar de kalmte wist te bewaren, die hem nooit verliet en de vrouw dadelijk naar de voorkajuit droeg, waar hij haar op een der rustbanken neerlegde.

Raffles opende snel het kastje, waarin zich verschillende medicijnen en ook verbandmiddelen bevonden, en begon spoedig daarna de slapen en de polsen van de vrouw te wrijven met salmiak.

Zij had slechts zeer kort in het water gelegen en kon dus alleen maar bewusteloos zijn van schrik. Het duurde dan ook geen minuut of zij sloeg de ogen op, waaruit de uitdrukking van vreselijke angst al spoedig week, om plaats te maken voor verbazing.

— Hemel, waar ben ik? klonk het zwak over haar bloedloze lippen.

Raffles beantwoordde de vraag niet, maar zei, opstaande uit zijn gebukte houding:

— Zorg voor deze vrouw, James. Geef haar wat rum te drinken. Wij gaan een onderzoek instellen, mijnheer Brand en ik.

— Als zij soms weg wil, moet ik haar dan laten gaan? vroeg Henderson naïef.

— Ik denk niet, dat ze zal willen weggaan, James, antwoordde Raffles glimlachend. En als zij wilde, dan zou zij niet kunnen. De ladder, Charles.

Aan boord van de duikboot bevond zich een stalen ladder, uit drie delen bestaande, die uit elkander konden worden geschoven, dan een lengte had van bijna zeven meter en wel gebruikt werd om verbinding met de wal te krijgen, als de Bruinvis wegens ondiepte, wat ver van de kust moest blijven.

De ladder was aan het einde voorzien van stevige haken en zo sterk, dat zij zelfs het gewicht van Henderson met gemak kon torsen.

Terwijl Brand dit voorwerp op het dek ging uiteenschuiven en de delen met de klemschroeven stevig vastzette, zocht Raffles in de voorkajuit uit enige kastjes verschillende voorwerpen bijeen.

De vrouw had zich op een elleboog opgericht, volgde hem verwonderd en wat angstig met een blik uit haar grote, zwarte ogen en vroeg tenslotte bedeesd:

— U laat mij toch niet alleen, als ze mij weer vinden, zullen ze me opnieuw trachten te vermoorden, de ellendelingen!

Plotseling zweeg zij en begon te beven, terwijl zij Raffles met een strakke, ontstelde blik opnam.

Deze boog zich over haar heen en vroeg glimlachend:

— Hebt u mij herkend?

— U bent, die matroos, die aan boord was van de Seahorse, wij zijn aan boord van de duikboot gekropen en toen je wegging heb je een naam genoemd... een naam...

— John Raffles, zei de Grote Avonturier rustig. U hebt u niet vergist. Ik ben de man van de duikboot, gij zijt nu binnen in mijn schip en voorlopig veilig. Ik durf u wel waarborgen, dat uw vijanden ditmaal nog geen vinger naar u zullen uitsteken!

— Maar jijzelf, zul je me niet verraden? vroeg de vrouw, en een sidderende arm greep naar de hand van Raffles, die op tamelijk koele toon ten antwoord gaf:

— Ik zei u toch dat u hier veilig bent, Miss... met wie heb ik eigenlijk het voorrecht?

— Ik ben Joan Cliffird, antwoordde de jonge vrouw met gedempte stem, terwijl zij Raffles een schuwe blik toewierp.

— Nu, Joan Clifford, u hebt hier niets te vrezen. U zult wel begrijpen, dat ik u niet uit het water heb gehaald, om u op een andere wijze uit de weg te ruimen. Dat zijn trouwens mijn methodes niet. Waarom wierpen ze u eigenlijk in het water?

— Omdat... begon de vrouw aarzelend.

— Wacht eens, ik moet de volgorde van mijn vragen wijzigen! Ik had moeten beginnen met u de vraag te stellen,

wie daar eigenlijk boven ons hoofd rondspoken! Geen vrienden van u of van Moore?

De vrouw scheen een moeilijke strijd met zichzelf te voeren, maar toen overwon de natuurlijke wraakzucht, die in iedere vrouw sluimert en zij antwoordde met gebalde vuisten, terwijl haar ogen vlammen schoten:

— Ik zou wel gek zijn als ik het ver zweeg! Daarboven is Mo Tassini en dat wijf, die Ann!

— Anders niemand?

— O ja! Om te beginnen de man aan wie het huis behoort en die het hier heeft gebouwd, een smokkelaar, en een grote!

— Zijn naam?

— Joe Screwer!

— Het is geen erg Italiaanse naam, hernam Raffles.

— Hij is een Yankee, een gangster van de gemeenste soort. Zoveel mannen en vrouwen als die al uit rijden heeft genomen! Je weet toch wat dat betekent?

Er kwam een harde uitdrukking op het gelaat van Raffles.

Hij herinnerde zich maar al te goed uit zijn verblijf te Chicago, wat daar, in het taaltje der onderwereld, de term « mee uit rijden nemen » betekende. Het betekende, dat de man of de vrouw, die op het ritje uitgenodigd werd, daar nooit van terugkeerde, maar onderweg laaghartig werd neergeschoten, om vervolgens als een waardeloos vod uit het geopende portier op straat te worden gesmeten.

De vrouw wachtte het antwoord van Raffles niet af, want zij scheen goed op een menselijk gelaat te kunnen lezen en vervolgde:

— Hij kon het daar niet langer meer uithouden. Hij wist, dat zijn arrestatie voor de deur stond.

— Dan moest het wel heel erg zijn geweest, wat hij heeft uitgehaald! Viel Raffles haar sarcastisch in de rede.

Men arresteert iemand niet zo spoedig in de Verenigde Staten.

— En toen moet hij gevlucht zijn naar Europa, ging de vrouw voort, die de opmerking van Raffles schijnbaar niet gehoord had. Hij is altijd een grote vriend geweest van Tassini. En die houdt hem hier nu verborgen.

— Maar de politie moet dat toch weten hebben? Is dat huis dan niet doorzocht?

— Wis en zeker! Maar natuurlijk zonder resultaat. Denk je soms dat Joe gek is en niet weet wat hij doet, als hij ergens een huis bouwt? Het ligt zo, dat je van mijlen ver, langs de enige weg die naar het huis voert, de politie kunt zien aankomen. En dan heeft het ook nog een paar kleine geheimen; één heb ik ervan leren kennen! besloot zij huiverend. De kelder hebben de carabinieri natuurlijk gevonden, maar er is een tweede kelder, en de deur daarvan is niet zo gemakkelijk te ontdekken, dat verzeker ik je. En in dat tweede hok is dat verschrikkelijke luik!

— Nu tenslotte, nog deze vraag en dan laat ik u verder met rust. Wat deed u er? Hoe kwam u daar?

— Ze hebben me geschaakt uit de speelzaal, zo maar, op klaarlichte dag, met een mooi smoesje, en toen ik daar naar dat huis was gebracht, wilden ze alles haarfijn weten van Moore. Wat hij deed, waar hij naar toe dacht te gaan, om kort te gaan, wat zijn plannen waren. Ik ben heel goed met hem bevriend en daar hebben ze misbruik van gemaakt. Trouwens, die Ann, haat me als de pest, en ik moet zeggen, ik heb het er dan ook naar gemaakt. Dat alles scheen genoeg voor die kerels te zijn, om zich maar van me te ontdoen, toen ik niet wou zeggen, wat Moore voornemens was, en bovendien nog zo stom was te dreigen, dat ik zou verklappen waar Tassini zich verborgen hield.

Zij zweeg, een weinig vermoed van het radde spreken. Haar ogen dwaalden rond en bleven toen met een zonderlin-

ge uitdrukking rusten op het parelsnoer van Adele Greenhorn, haar vriendin aan boord van de Seahorse, hetwelk de man, die daar stond, had meegenomen en daar schijnbaar zo achteloos had neergeworpen, alsof het een waardeloos prul was en geen stuk ter waarde van bijna twintigduizend dollar.

Raffles scheen haar blik volstrekt niet op te merken en vervolgde rustig:

— Het wordt nu tijd, dat ik je alleen laat, Joan Clifford. Ik laat deze kast open, zoals je ziet, hangen er droge kleren in. Als ik jou was, zou ik dat trainingspak van dikke wol maar aantrekken, het zal warm zitten, maar het is misschien voor jou nog van meer waarde, dat het je heel goed zal staan. Weg kun je niet, en dat zul je ook wel niet willen. Hoogstens zou je me heel wat werk kunnen besparen. En dus vraag ik je of je soms weet wat die daarboven van plan zijn.

— Neen, dat weet ik niet. Op mijn woord! Als ik het wist, zou ik het je zeggen, onmiddellijk! antwoordde Joan Clifford en Raffles zag aan de uitdrukking van haar ogen, dat ze de waarheid sprak.

— Hoeveel mannen zijn er op dit ogenblik daarboven?

— Op dit ogenblik acht, of misschien wel tien! Allemaal vrienden van Screwer, smokkelaars, net als hij. Daarom is dat huis hier neergezet, dicht bij de kust! Er is een smal, voor goede klimmers heel bruikbaar pad naar zee. En je hebt zelf gezien wat een prachtige opslagplaats ze hier hebben. Alles is nog niet gereed, maar Screwer wilde hier een magazijn van maken, door...

— Door dit hol droog te pompen, of het water te dempen?

— Wel neen! riep de vrouw met schrille stem. Dat water is veel te nuttig voor hem! Daar kan hij lastige mensen in laten verdwijnen. Neen, zij waren, geloof ik, van plan, met kruit of kleine dynamietladingen, even boven de hoogste waterstand, een tweede opening in

het basalt te maken, zo 'n soort pakhuis, begrijp je.

— Nu, het is voorlopig voldoende! zei Raffles kortaf. Trek snel andere kleren aan.

— Mag ik roken?

— Daar staan sigaretten! Je kunt roken zolang het luik open staat.

— Ik ben lastig, hè?

— Nogal! antwoordde Raffles, zonder omwegen.

Hij knikte haar nog eens toe, verliet haastig de kajuit, sloot de deur, greep de tas met gereedschap, die hij met een riem om de schouder kon hangen, gaf Henderson nog enige instructies en voegde zich toen bij Brand, die ongeduldig stond te wachten bij de gereedgemaakte ladder.

Het was niet zo heel gemakkelijk, dit voorwerp zo te plaatsen, dat het luik te bereiken was. Het was echter een gelukkige omstandigheid, dat het hol als het ware puntig toeliep van boven, zodat het luik nergens ver van de zijwanden verwijderd was. De Bruinvis voer dus eerst tot dicht bij een der wanden, de ladder werd op het dek opgesteld, de ankers werden uitgeworpen en hadden spoedig een houvast, waarna bleek dat het uiteinde van de ladder een soort van natuurlijke galerij bereikte, waarop de voeten gemakkelijk plaats vonden, en vanwaar een niet te klein man het luik aanraken.

Raffles klauterde het eerste naar boven en begon, in een niet al te gemakkelijke houding, de kracht van zijn instrumenten op het luik te beproeven.

— Zouden zij dat niet horen? vroeg Brand ongerust.

— Alleen als ze in de tweede kelder zijn gebleven, en dat komt me heel erg onwaarschijnlijk voor, gaf Raffles ten antwoord.

Hij werkte rustig door en had juist een boor te voorschijn gehaald, toen van beneden een heldere stem klonk, die zei:

— Geef je niet zoveel moeite! Je hoeft het luik alleen maar omhoog te duwen! Van boven kun je het aan een ring opentrekken en er zit niet eens een grendel aan!

Daar stond op het smalle dek, wijdbeens en met een hand in haar zak, terwijl de andere een sigaret vasthield, Joan Clifford in haar wollen trainingspak, waarvan ze de pijpen bij de enkels had dichtgesnoerd.

Vlak bij haar stond, klaar om haar vast te grijpen, als zij lust mocht gevoelen om een poging tot vluchten te doen, Henderson.

— Welbedankt! antwoordde Raffles lakoniek. Het is heel dom van me geweest, dat ik je niet dadelijk naar de inrichting van het luik heb gevraagd. Het is waar, men kan het gewoon omhoogduwen! En waarom ook niet? Die Screwer heeft er natuurlijk geen seconde aan gedacht, dat een levend wezen van deze zijde zijn huis zou kunnen naderen.

Het luik was van dikke planken vervaardigd en zwaar, maar Raffles kon het toch openduwen en vastzetten met behulp van een stuk ijzer, dat Brand hem aanreikte.

Het volgend ogenblik had Raffles zich aan beide handen opgetrokken, zweefde even boven het water en verdween toen door de opening. Vervolgens opende hij het luik geheel en al, na de steunende staaf te hebben weggenomen.

Hij knielde neer en nam de tas met gereedschappen van Brand aan, die hem spoedig op dezelfde wijze volgde.

Het zoeklicht van beneden drong gedeeltelijk in de kelder door, waarin ze nu stonden.

Eigenlijk was het niet meer dan een klein hok, nog geen twee meter in het vierkant.

Een venster was er niet. En een deur leek er op het eerste gezicht evenmin te zijn, maar omdat Raffles met zekerheid wist, dat er een moest zijn, zo begon hij zorgvuldig te zoeken, totdat zijn scherp oog een bijna onmerkbaar

reet in de muur van gele bakstenen ontdekte.

Van een sleutelgat of iets dergelijks viel niets te bespeuren.

Het was duidelijk, dat men de deur die zo goed verborgen was, alleen aan de andere zijde, en dan nog slechts door middel van een goed verborgen mechaniek kon openen.

Raffles had echter een onuitputtelijk geduld, als hij eenmaal iets wilde ondernemen en hij probeerde net zo lang, totdat hij een breekijzer in de voeg had weten te drijven. Toen wrongen hij en Brand met een stalen werktuig verder door, tot dat zich een zwak geluid liet horen; blijkbaar was het slot gesprongen!

Niet zonder moeite wisten zij vervolgens de deur nog verder open te wringen, en nu bleek de geniale vinding pas goed!

De deur was van gewoon plaatijzer, maar aan weerszijden bestreken met kalk, en vervolgens bekleed met gewone bouwstenen en wel zodanig, dat die stenen, zoals dit steeds het geval is, telkens voor de helft over elkaar heen steken. Het was dus al bijzonder moeilijk, de naad te ontdekken tussen deur en muur.

De tweede kelder bleek vrij wat ruimer te zijn, zoals Raffles opmerkte, toen hij zijn zaklamp ontstoken had, terwijl Brand zich allereerst er van overtuigde, dat zijn browning goed werkte.

Er stonden enige vaten en kisten, er stond ook een wijnrek met een honderdtal flessen, en in de muur was een heel klein getralied venster. Drie treden voerden naar een zware deur, die gelukkig alle geluid had gedempt, dat de twee mannen bij hun binnendringen gemaakt hadden.

Zij draalden behoedzaam aan de kruk en de deur ging open.

Raffles doofde nu even zijn zaklamp en zijn hand gleed in zijn zak, waar zijn trouwe revolver te sluimeren lag.

Een gedempt geluid van gelach en van luide stemmen was tot hem doorgedrongen.

Het leek van boven te komen.

Hij klopte Brand zacht op de schouder, vatte hem toen onder de arm en bracht hem tot aan de voet van een trap.

Een zwak schijnsel was hier merkbaar, blijkbaar afkomstig van een lamp, die boven op een gang of portaal brandde.

Alles rook nog nieuw, naar verse verf,

kalk en teer.

Met hun wapens in de hand slopen de twee mannen de trap op en hielden halt even voor de bovenste trede.

Vlakbij was een deur, en achter die deur klonken stemmen, hees en schor van het drinken en zo luid, dat zij gemakkelijk konden verstaan wat er gesproken werd.

Raffles liet zich van dit gesprek geen woord ontgaan en beraamde onmiddellijk een plan, om allen in de pan te hakken.

HOOFDSTUK VI.

MOORE VERDWIJNT EN DUIKT WEER OP

Er waren ruim twee dagen verlopen na het voorgevallene met de «Seahorse» en de politie was nog steeds niet veel verder gekomen met haar onderzoek, ofschoon haar ijver boven iedere twijfel verheven was.

Men zocht nog altijd meer in het bijzonder naar Mc Tassini, maar het leek wel alsof hij en zijn vriendin Red Ann als van de wereld waren weggevaagd.

Wat de gasten van Moore aangaat, men had hen bijna allen moeten aanbevelen in de goedertierendheid van de Amerikaanse consul te Nice, want er was bijna niemand aan te wijzen, die niet door de ramp verrast was, en dus maar heel weinig aan goed en geld had kunnen redden.

De enige vrouw, die iets van werkelijke grote waarde had bezeten, Miss Adele Greenhorn, had zich haar prach-

tig sieraad zien ontnemen, en allen waren van nu af gewone berooide landlopers geworden.

De politie had dus plotseling een dubbele taak gekregen; ten eerste moest zij zoeken naar Tassini, ten tweede moest zij tot iedere prijs de onbeschaamde avonturier zien te vatten, die zich niet ontzien had een wrak te plunderen, dat voor een waarde van misschien wel honderdduizend dollar aan boord had gehad.

Men was het er niet over eens, wat eigenlijk het moeilijkste was, maar degenen, die wel eens van Raffles gehoord hadden, verzekerden rustig, dat men het zoeken naar hem met veel succes dadelijk zou kunnen opgeven, daar het toch maar tijdverknoeien zou zijn.

De Franse en Italiaanse politie dacht hier anders over, en rusteloos doorkruis-

ten talrijke boten van de havenpolitie, torpedojagers, duikboten, ja zelfs kleine kruisers en kanonneerboten de Middellandse Zee in alle richtingen, alsof men zocht naar een buitelandse vijand, die met man en macht de dierbare, vaderlandse grenzen kwam bespringen.

Maar men vond noch Raffles, noch Tassini, noch zijn vriendin Ann!

Toen verdween plotseling Moore in eigen persoon, die in een staat van volkomen haveloosheid, een uitgebrande krater gelijk, eerst op een politiebureau en vervolgens in een goed hotel van Nice had vertoefd, waarvoor de pensioenprijs voorlopig werd betaald door de reeds vermelde Amerikaanse Consul.

Die verdwijning had plaats, in afwachting van het ogenblik, waarop hij weer over zijn papieren en dus ook over de mogelijkheid zou beschikken, geld van zijn bankier uit Amerika te laten komen.

Deze vermissing werd eigenlijk pas goed geconstateerd ongeveer een volle dag, nadat ook Joan Clifford voor de laatste maal gezien werd in de straten van Nice.

Het was volkomen raadselachtig!

Wat Moore aangaat, hij had 's morgens het hotel verlaten, met het doel, zich naar het hoofdbureau van politie te begeven, in de hoop, dat er iets van de van de zeebodem opgeviste papieren zou zijn terechtgekomen, zodat hij zich behoorlijk zou kunnen legitimeren.

Daar begon eigenlijk het raadsel al, want Moore was, toen er door de portier van het hotel eens geïnformeerd werd, in het geheel niet op het politiebureau geweest en toch lag dat ook nauwelijks tien minuten lopens van het hotel verwijderd.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat men aanstonds naar de vriendin van de vermiste ging informeren, die misschien inlichtingen zou kunnen geven.

Onmiddellijk werd toen de zaak nog duisterder, want ook deze jonge dame

was in geen velden of wegen te bekennen.

Tot verbijstering van de politie kreeg zij te horen, na ampele inlichtingen te hebben ingewonnen, dat Joan Clifford reeds een etmaal te voren uit het hotel vertrokken was!

Nog zelden had de politie van Nice in zulk een moeilijke positie verkeerd.

Het spreekt vanzelf, dat alle opvallenden van de « Seahorse » niet alleen grondig werden uitgehoord, maar zelfs met een zeker wantrouwen, want men wist nu wel langzamerhand wat voor vlees men in de kuip had en dat die hele vriendschaar van Moore gerecruiteerd was uit de wereld van Chicago, die men onderwereld pleegt te noemen.

Niemand wist iets, niemand had zelfs enig vermoeden. Of dit waar was, viel niet uit te maken, maar in elk geval kwam de politie er niet veel verder mee. Evenmin trouwens als met het verhoor der matrozen, van de kapitein en van de stuurman, eenvoudige en eerlijke zeelieden, die er, oprecht gesproken, niet naar hadden gevraagd van welk soort geld hun patroon het prachtige schip, waarop zij dienst hadden gedaan, eigenlijk had gekocht.

Maar wij, die de bijzonderheden van dit avontuur nauwkeurig hebben kunnen optekenen uit de door Charles Brand zorgvuldig bijgehouden registers, willen de lezer niet langer in het onzekere houden.

Wat er precies met Moore gebeurde, sedert hij een voet op het hotelterras zette, blijve voorlopig verborgen. Maar zeker is, dat hij tegen lunchtijd op zijn dode gemak en zich van geen vermissing bewust, met de handen op zijn brede rug, over het begin van de beroemde Promenade des Anglais wandelde, waarop op dat tijdstip geen levende ziel te bespeuren viel, toen er eensklaps een grote auto met snelreinvahrt kwam aanrijden, en op slechts weinige meters afstand van onze man stopte.

Het brede portier werd, nog vóór de wagen geheel stilstond, geopend, twee mannen sprongen op de weg, ieder gewapend met een browning, waarvan er een dreigend tot de dodelijk ontstelde smokkelaar zei:

— Verroer geen vin Moore, en roep ook niet, anders is het hier nu dadelijk met je gedaan! Denk er om, dat je ditmaal aan het kortste einde trekt.

Moore kende reeds te lang de gewoonten en gebruiken onder de heren gangsters, om ook maar een seconde aan tegenstand te denken.

Hij mompelde iets onverstaanbaars, en een wenk van de andere kerel was voldoende, om hem met gebogen hoofd en neergeslagen ogen de auto te doen binnenstappen, die het volgend ogenblik met een waarlijk duivelse snelheid weer wegreed, Nice links liet liggen en de weg insloeg naar Kaap Antibes.

— Nemen jullie me mee voor een ritje? vroeg Moore met een bevende stem en met een schuinse blik naar de browningloop, die hem rechts tussen de ribben drukte.

— Misschien! gromde een van de mannen, die naast hem zat. In ieder geval is het je laatste rit geweest, als je nog eenmaal je bek opendoet. Laat het gordijn liever neer, Jim. Straks stijgt de weg en dan kan Tom niet meer zo hard rijden en zouden ze ons misschien kunnen zien.

Het bevel werd opgevolgd en nu heerste er diepe schemering daarbinnen in de wagen.

Maar de stoutmoedige ontvoerders van Moore moesten wel heel goed weten met wie zij te doen hadden, want een hunner, die op de voorste bank gezeten was, draaide zich om, doorzocht de zakken van de gevangene en haalde daaruit een zeer fraaie revolver met een kostbaar gouden monogram op de kolf, de letters T. en M. door elkaar geslingerd.

— Met dat dingetje heb jij al menig een het lampje uitgeblazen, is het niet, Ned? vroeg de man grijnzend. Wie weet

waar het nog voor dienen zal, als je niet doet wat de baas van je denkt te vragen! Man, dan ben je nog niet gelukkig! Ja, je had natuurlijk niet gedacht, dat wij je helemaal van Chicago zouden nagaan, maar als Tassini eenmaal iets in de zin heeft, dan voert hij het ook uit! Nou, ik zou niet graag in jouw schoenen willen staan!

Er werd verder niet veel meer gesproken tijdens de rit.

Omtrent een uur later verliet de auto de hoofdweg en sloeg een kronkelende zijweg in, beplant met olijfbomen en platanen. De huizen waren hier zeldzaam.

En wat verder op hield deze weg eensklaps op en verliep in een soort van ruige wildernis.

Inwoners van Antibes zouden u kunnen vertellen, dat eenvoudig gebrek aan geld de gemeente belet had, haar doel te doen uitvoeren in het gemeenschappelijke werk van de wegaanleg tussen Nice en Antibes, die een aanzienlijke bekorting zou worden van de afstand.

Heinde en ver viel niemand te bespeuren.

De naastbijzijnde villa lag zeker tien minuten rijdens meer naar achteren. De auto stond stil.

Toen kwam er een dik touw te voorschijn en de polsen van Moore werden op zijn rug vastgebonden. Vervolgens werd het einde van het touw zo aan zijn enkels bevestigd, dat hij alleen met kleine stappen kon lopen. Voor een ontdekking behoeften de bandieten niet te vrezen, want de plek was hier volkomen verlaten. Het troepje volgde een slechts gebrekkig gebaande, zeer smalle weg, onbereikbaar voor een auto, daalde, steeg weer, kreeg de zee in het oog, verloor haar weer uit het gezicht en stond tenslotte stil voor een splinternieuw, klein huis, van rode en gele baksteen, van welks achtervensters men een prachtig gezicht had over de baai van Nice en de kaap.

Men kon zich voorts niets zo woest, eenzaam en onherbergzaam voorstellen, als deze omgeving van schaars begroeide, puntige, naakte rotsen.

Men moest in het huis de nadering van het viertal reeds hebben gezien, want de deur werd dadelijk geopend en achter de binnentredenden weer gesloten.

Moore werd aan weerszijden bij de arm gevat en zo werd hij een vertrek binnengeduwd, waar zes mannen bijeen waren. Achter een tafel, met een sigaret in de mond, zat Tassini, keek hem onbeschaamd aan en zei onverschillig:

— Ben je daar, Moore? Nu, dan zullen wij eens praten!

HOOFDSTUK VII

TASSINI'S EINDE

Moore wierp een verschrikte blik om zich heen. Hij had zelf menige misdaad gepleegd, hij had geroofd en vermoord en hij wist op een prik, waartoe al deze kerels afzonderlijk en in gemeenschap in staat waren. Hij wist dat zijn leven geen cent waard was voor die bandieten, die duizenden hadden uitgegeven alleen om hem te volgen en wraak te kunnen nemen voor zijn verraad jegens Mariarto.

Zijn gezicht was vaal, zijn wangen hingen neer, zijn ogen waren half dichtgeknepen.

Tassini begon langzaam te spreken, op ieder woord de nadruk leggend.

— Je bent het de eerste keer ont-snapt, Moore en dat was niet eens je eigen schuld. Door Raffles gered, nietwaar? Dat heb ik tenminste gehoord. Die duivel schijnt dus overal te zitten. Met hem rekenen we later wel eens af. Maar, zie je, de vrienden van Mo zijn taal, en wat de eerste keer niet lukt...

Het zware lichaam van Moore begon heftig te sidderen en zijn stem was hees van ontzetting en nauwelijks verstaanbaar, toen hij er met moeite uitbracht:

— Ze hebben me gezegd, er zou mij niets gebeuren... gaan jullie... moet ik er aan geloven...?

— Misschien niet. Dat zal wel van je zelf afhangen, Moore. We zullen eens praten, zoals ik zei. Je had veel geld aan boord van dat mooie scheepje, nietwaar?

— Ikzelf zowat achtduizend dollar contant en dan... natuurlijk mijn creditbrieven...

— Dat spreekt. En je chèqueboekje! Je bank ken ik ook. Je had hier in Nice zoveel kunnen opnemen als je wilt, nietwaar?

— O neen, maar een klein bedrag, nog geen tachtigduizend dollar.

— Dat noemt hij weinig! hoonde Tassini. Nu zullen we eens onderzoeken, wat het zwaarst bij hem weegt! Zijn leven of zijn geld. Ik ga dus voort, Moore. Je moet wel begrijpen, dat ik je op die stille weg gemakkelijk had kunnen laten neerpaffen, dan had ik mijn wraak gehad, maar geen tachtig duizend dollar!

Moore sperde zijn ogen onder de zware wenkbrauwen een ogenblik wijd open en stotterde:

— Hoe meen je dat? Mijn chèqueboek is drijfnat en bij de politie!

— Dat heeft niet veel te betekenen! Hier is een splinternieuw chèqueboekje van dezelfde bank, het filiaal van de Crédit Lyonnais. Daar ligt ook een vul-

penhouder. Nu, ik zal wel niet veel meer te praten hebben? Neem die pen en vul een chèque aan toonder in, laten we zeggen vijfenzeventigduizend!

Moore keek zijn doodsvijand een kort ogenblik met knipperende ogen aan.

— Dan... dan zou ik straatarm zijn! stotterde hij. Ik ben alles kwijt, mijn schip, mijn contant geld, mijn juwelen. Je weet wel, dat dat allemaal gestolen is door Raffles, met behulp van zijn vervloekte dulkboot.

— Straatarm? Ik laat je nog vijfduizend! zei Tassini schamper. Genoeg om weer mee terug te keren naar de Staten. Aarzel je nog, man? Taxeer jij je eigen leven niet eens meer op 75.000?

Er werd een heftige strijd gevoerd in het binnenste van Moore, dat was duidelijk te zien.

— Jullie rukken me het hart uit het lichaam! brulde hij tenslotte.

— Wil je dan liever je hele lichaam missen, vroeg Tassini, en met tergende langzaamheid trok hij zijn browning.

— Maak mijn handen los, hier die pen! gilte Moore, met het angstzweet op het voorhoofd. Ik geef je alles wat je wil, maar kan ik daarna gaan? Laat je mij het leven, Tassini?

— Geen kogel zal deze revolvers verlaten, dat zweer ik je, als je die chèque tekent!

Een paar van de bandieten hadden de touwen, die Moore bonden, losgemaakt.

Moore wierp zich als het ware op de gereedliggende vulpen, vulde een chèque in, ondertekende met een hand die niet beefde, scheurde de chèque uit het boekje en stak ze Tassini toe met de op sidderende toon geuite woorden:

— Hier heb je het geld, en laat me nu gaan!

Tassini vouwde de chèque, stak ze afgemeten in zijn portefeuille, bergde die weg en toen pas keek hij Moore aan met ogen, die van haat gloeiden en schreeuwde tot de bandieten:

— Vooruit maar jongens! Verzuip hem!

Een paar mannen wierpen zich op Moore, die met een verstikte stem jammerde, maar niet eens in staat was, om zich te verzetten, zozeer had de schrik hem verlamd:

— Tassini! Je hebt gezworen, Tassini! Je breekt je eed!

— Ik heb gezworen, dat geen kogel onze revolvers zou verlaten, en die eed houd ik! schreeuwde Tassini woest. Je zult dit huis ook verlaten, zoals ik beloofde, maar niet door de deur! Weg met hem, jongens! Vier man is voldoende!

Inderdaad, de ongelukkige Moore was weinig meer dan een menselijke vod, toen vier van de bandieten hem half bewusteloos het vertrek uit duwden, een gang door en weer door een kelderdeur.

Toen begon hij luid om genade te jammeren, afzichtelijk in zijn lafheid en doodsangst.

— Maak de tussendeur open, Derrick, beval een van de mannen, die Moore overeind hield, ruw.

De man, die was aangesproken, trad op de geheime stenen deur toe, toen deze uit zichzelf langzaam openging, en een vrouw, als een spookgedaante, op de drempel verscheen, die de man met een schreeuw van krankzinnige angst deed terugdeinzen.

— Joan! Joan! gilte hij. De schim van Joan!

En toen viel hij plat voorover op de grond, bewusteloos, als neergeslagen met een ijzeren knods.

Inderdaad was het Joan Clifford, in een lang, wit gewaad, een soort van pij, met een marmerwit gezicht, de ogen starend en wijd geopend, de haren los, nat en doorstrengeld met zeewier.

De man, die Moore had vastgehouden, en die niet zo spoedig van zijn stuk te brengen scheen, trok met zijn rechterhand zijn revolver, maar voor hij het wapen gebruiken kon, had Moore zich losgerukt en velde hem met een vuistslag, die met zulk een vreselijke kracht aankwam, op de goede plek, dat de

man zelfs geen kreet kon slaken, maar omviel als een gevelde boom, met het hoofd tegen de muur sloeg en roerloos bleef liggen.

Wat de twee andere bandieten betreft, hetgeen er zo plotseling gebeurde, in minder dan een paar tellen, had hen zozeer overbluft, dat zij in hun verbijstering een paar kostbare seconden verloren.

Dat tijdverlies zou hun noodlottig worden.

Achter de gestalte van Joan doken eensklaps twee mannen op, waarvan er een zo geweldig groot was, dat hij enigszins gebukt moest gaan, om zijn hoofd niet tegen de zoldering te stoten.

Deze man had een soort van korte knuppel in de hand en die knuppel viel het volgende ogenblik neer op het ongedekte hoofd van een der gangsters, die met een diepe zucht en de rechterhand nog half in zijn zak, waar zijn revolver zat, ineen zakte.

De vierde man, bijna dol van angst en verbijstering over die plotselinge verschijningen, wilde wegsnellen, maar de gewaande Moore, die eensklaps een geheel ander mens was geworden, deed hem struikelen en wierp zich boven op hem, terwijl hij op zijn Raffles' zei:

— Binden en knevelen, Charles, en dan naar boven! En denk er om, niemand van hen mag ontkomen. Maar niet schieten, tenzij zij zelf beginnen. Joan, ik zou je raden om hier te blijven, je hebt je rol prachtig gespeeld.

— Neen! Dat doe ik niet, ik zal jullie niet voor je voeten lopen, ik zal je volgen, maar ik ga mee! Ik wil die sluipmoordenaar laten zien, dat ik nog leef!

— Vooruit dan! beval Raffles, alias Moore, fluisterend, snel de drie tredjes opstormend, die naar de kelderdeur voerden.

Daar in het voorvertrek scheen men niets van de korte worsteling en de val der lichamen op de stenen keldervloer gehoord te hebben. Misschien kwam dit wel, omdat de branding van de vloed op

zijn hoogst was en deze pluk een oorverdovend geweld maakte.

Raffles zelf had de revolver van Moore tot zich genomen, na zich te hebben overtuigd, dat het wapen geladen was, sloop de gang door en wenkte zijn twee metgezellen, om op alles voorbereid te zijn.

Toen wierp hij met een ruk de deur van het woonvertrek open en riep met een luide stem:

— Handen op! En wie zich durft verroeren is een lijk!

Tien handen gingen langzaam de hoogte in en Tassini siste met bleke lippen, en ogen die gloeiden van woede en wraakzucht:

— Moore! Bij Satan!

— Niet Moore, Tassini! Die schavuit zit veilig op een heel andere piek, zodat ik alleen hem weer zou kunnen bevrijden! Niet Moore, maar... Raffles!

En met een snelle ruk trok Raffles zich de pruik van het hoofd en rukte de ruige wenkbrauwen weg, die de zijne verborgen hadden en die hem zo prachtig als Moore hadden doen doorgaan.

De aderen op het voorhoofd van Tassini zwollen. Hij sidderde over zijn gehele lichaam. Zijn ogen kregen een moorddadige uitdrukking en het wit ervan werd met bloed doorschoten.

De revolver van Raffles ging een weinig de hoogte in en koel klonk zijn stem:

— Bega geen domheden, Tassini! Ik zie aan je gezicht, dat je werkelijk iets dwaas wilt doen. Maar bedenk wel, dat ik geen seconde zal aarzelen, om de trekker over te halen van dit wapen, met zijn gouden monogram, dat je zo goed bekend moet zijn. Dat heb ik afgenomen van Moore, die mij gevolgd is als een lam, zodra ik hem de diamanten spin liet zien. Ook daar zul je de betekenis wel van kennen, nietwaar? Jullie zijn immers bij één bende geweest, die naar die spin genoemd was? Je hebt toch immers touw bij je, James? Bindt dan die kerels, en goed stevig, dan zal

ik de politie opbellen. Begin maar met hen. Met Tassini heb ik nog een paar woorden te spreken.

Terwijl Brand de vier gangsters met zijn revolver in bedwang hield, bond Henderson ze op zeer afdoende wijze en zo, dat ze ternauwernood adem konden halen. En terwijl hij ze neerwierp, zoals een kruier een zware baal laat vallen, ieder in zijn eigen hoek, zei Raffles op gedempte toon tot Tassini, dicht voor hem tredend:

— Moriarto of zijn zaakgelastigden zullen je wel veel geld hebben gegeven om dit moordenaarszaakje op te knappen, Tassini?

En daar de bandiet zweeg, vervolgde Raffles:

— Het kan niet anders; je zult wel flink van werkkapitaal zijn voorzien. Houdt je handen boven je hoofd!

Raffles stak zijn hand in een binnenzak van de jas die de bandiet droeg, haalde er de portefeuille uit, die een veelbelovende ronding vertoonde, woog ze op zijn hand en mompelde tevreden:

— Dat ziet er goed uit! Helaas, de chèque is natuurlijk waardeloos, want mijn uiterlijk mag op dat van Moore lijken, mijn handtekening doet het zeker niet.

Raffles stak de portefeuille in zijn eigen zak, hetgeen voor een ogenblik zijn aandacht afleidde en bliksemsnel ging de rechterhand van Tassini omlaag, en trof de benedenarm van Raffles met zoveel kracht, dat het wapen hem ontschoot.

In een ommezien was Tassini voorbij en rukte de gangdeur open.

Met een schreeuw deinsde hij achteruit.

Daar, op de drempel, stond Joan Clifford, die hij met eigen hand door het luik in het hol vol water, had geworpen, hoog opgericht, witter dan de dood zelve, en met grote blauwomkringde ogen, een zeer fraai staaltje van schminkkunst!

Een kort ogenblik staarde de moordenaar zijn slachtoffer aan.

Toen werd zijn gelaat op een vreselijke wijze verwrongen.

Hij sloeg de handen voor het gezicht, slaakte een brullende kreet en begon toen hoog en schel te lachen, onophoudelijk te lachen, tot Brand zich de handen voor de oren moest drukken, en viel toen neer zo lang hij was, stuiptrekkend, met het schuim op de lippen.

Ontzetting en schrik had hem waanzinnig gemaakt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Een duivelse Uitvinding

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Miljoenen-erfenis.	47. — Gevaarlijk spel.
2. — De gestolen Dolk.	48. — Het Goud van de Metropitanbank.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	49. — De Bende van Myra Bonati.
4. — Het Verwisselde Lijk.	50. — Merry-Kid de verklikker.
5. — Zonderlinge Epidemie.	51. — Het Verlaten Slot.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	52. — De Riolen van Parijs.
7. — De Wraak der K. K. K.	53. — Rovers en Verraders.
8. — Twee Doodsvijanden.	54. — Een documentenjacht.
9. — De Meester herleeft.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
11. — Raffles en Amor.	57. — Een Misluke Samenzwering.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	58. — De Kooi des Doods.
13. — De Broeder van Nicholson.	59. — Jacht op Fortuin.
14. — Avontuur in België.	60. — De Gouden Wisselbeker.
15. — De Moord in Kamer 13.	61. — Een Fatale Vrouw.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	62. — Een moderne Blauwbaard.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
18. — De Strijd om het Geheim.	64. — Een Spaans Drama.
19. — Naar het Goudland.	65. — Een merkwaardige diefstal.
20. — Bloed en Goud.	66. — Spoken op Marshy Manor.
21. — De buitenste Duisternis.	67. — Chantage en Hypnose
22. — De Waanzinnige.	68. — De Lokstem van het Goud
23. — De gestole claim.	69. — Het geheim van de Boekenkist
24. — De bergduivel.	70. — Het Revolutie Complot
25. — De Goud-fee.	71. — Het Verlaten Huis
26. — Onrust op Holderness Hall.	72. — Het Spel met de Dood
27. — Het Geheime Document.	73. — Het Verstoorde Feest
28. — De Redding van «Goudhaar».	74. — Russisch Goud
29. — «Goudhaar».	75. — Een Moderne Robinson
30. — De Smokkelkoningin.	76. — De Moord in Fenchurch Street
31. — De Misdaad in de trein.	77. — Het Vioolwonder
32. — De Revue-Girl.	78. — De Raadselachtige Moord
33. — Professor Shirley.	79. — Een Avontuur in China
34. — De Kit van Wong Li.	80. — De Verborgen Schat
35. — De Gewaande Radjah.	81. — De Chinese Schatkamer
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	82. — De Bende van de Gouden Ster
37. — De Duivels van de Gele Zee.	83. — Sensatie in de Opera
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	84. — De Folterkelder
39. — Vijftig tegen één.	85. — De Bedrieger bedrogen
40. — Ilona, de avonturierster.	86. — De Geheimen van Parijs
41. — De Kelder des Doods.	87. — Speelzucht en Misdaad
42. — De onverwachte terugkeer.	88. — De Diamanten Spin
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	
44. — De Stem van het Verleden.	
45. — Zwarte Anna.	
46. — Het Juweel van Prins Omar.	

IN VOORBEREIDING :

89. — Een duivelse Uitvinding
90. — Parijse auto bandieten

